

Erich Segal

LOVE
STORY

Roman

**"Love means never having to say
you're sorry. . . ."**

Poveste de **iubire** **Erich Segal**

**Pentru Sylvia Hersher si
John Flaxman**

***...namque ... solebatis
Meas esse aliquid putare nugas.***
*(...Caci ale mele mici nimicuri le socoteati
de pret ...)*

1.

Ce-ar fi de spus in legatura cu o fata de 25 de ani care a murit?

Ca era frumoasa. Si inteligenta. Ca-i placea Mozart si Bach. Si The Beatles. Si eu. Intr-o zi, cand ma innebunise mai mult decat de obicei cu aceste preferinte ale ei, am intrebat-o care era in definitiv ordinea. Mi-a raspuns cu un suras: "Alfabetica". Zambeam si eu pe atunci. Cand stau acum sa ma intreb, nu stiu daca in ordinea ei alfabetica tineau cont de numele meu sau de prenumele meu: in primul caz, as fi venit dupa Mozart; in al doilea, undeva intre Bach si The Beatles. Oricum, nu eram cel dintai, ceea ce, dintr-un motiv stupid, ma cam scotea din sarite: fusesem deprins de mic cu ideea ca trebuie sa fiu intotdeauna primul la toate. Mostenire de familie, daca puteti pricepe una ca asta.

In semestrul intai al ultimului an de colegiu, luasem obiceiul sa frecventez sala de lectura a bibliotecii Radcliffe. Si nu doar asa ca sa ma aflu in treaba : recunosc ca nu ma omoram cine stie ce cu studiul, si ca-mi placea destul de mult sa-mi plimb privirile peste tot prin jur. Dar sala de la colegiul Radcliffe era linistita, nu ma stia nici dracu', iar cartile de care aveam nevoie erau mult mai putin solicitate. Intr-o zi - in ajunul nu stiu carui examen de istorie - narav endemic la Harvard, nu catadicsisem inca sa consult nici macar primul titlu de pe lista bibliografiei obligatorii. M-am indreptat asadar foarte tantos spre biroul custodelui, cu gandul la un anume tom in care imi puneam toata speranta ca sa ma scoata din incurcatura a doua zi. Erau de

serviciu doua pustoaiice. Prima, o lungana nesemnificativa, gen campioana de tenis, cealalta, o ochelarista gen soricel. Am optat pentru cea din urma.

- Aveti "Amurgul Evului Mediu"?
Ma secera scurt dintr-o privire.

- N-aveti propria dumneavoastra sala de lectura? veni prompt raspunsul.

- Uite, stii ce, Harvard-ul are acces la Radcliffe.

- Nu-i vorba de acces, Preppie. *(Apelativ american, usor ironic, desemnand pe un ton glumet absolventii asa-numitelor preparatory schools - prep schools - frecventate in general de viitori studenti cu dare de mana)* E vorba de etica. Va lafaiți acolo in cinci milioane de volume. Aici n-avem decat un fond nenorocit de cateva mii de carti.

Dumnezeule, facea pe nebuna! Pustoaica isi inchipuia ca daca proportia Radcliffe-Harvard era de 5 la 1 , fetele de acolo trebuie sa fie si de 5 ori mai destepte. De obicei puneam urgent capac oricarui asemenea specimen, dar in cazul de fata mort-copt trebuia sa pun mana pe blestemata de cartutie.

- Ce-ar fi sa lasam smecheriile astea? Imi trebuie al naibii cartea, vorbesc foarte serios!

- Ce-ar fi daca ti-ai masura cuvintele, Preppie?

- Si de unde , ma rog, poti fi atat de sigura daca am dat sau nu pe la Prep School?

- Pari stupid si pari fecior de bani gata, spuse ea luandu-si de pe nas ochelarii.

- Te-nseli, am sarit eu revoltat. Realitatea e ca sunt si inteligent si

lefter.

- Oh, nu, Preppie : EU sunt inteligenta si leftera.

Acum ma privea drept in ochi. Avea ochi caprui. Ok, sa admitem ca semanam leit cu un fecior de bani gata; nu puteam insa tolera ca o pustoaica de la Radcliffe, chiar cu ochi frumosi, sa ma insulte facandu-ma "stupid".

- Si, ma rog, ce te face sa crezi ca esti inteligenta, vrei sa fii buna sa-mi explici?

- Faptul ca nu m-as lasa invitata de un tip ca tine la o cafea, fu raspunsul ei.

- Numai ca eu nu te-as invita.

- Aici se vede cat esti de stupid, mi-a spus.

Sa va explic acum de ce am invitat-o la o cafea. Capituland din viclenie in ceasul al 12-lea - pretinzand adica brusc ca tineam

totusi neaparat s-o invit - am obtinut cartea. Si cum fata era de serviciu pana la ora inchiderii, am tras cat am putut de timp, spicuind un buchet ales de expresii pline de miez, aplicabile la fluctuatiile puterii monarhice in Europa la finele secolului al XI-lea. Am primit A minus la examenul de a doua zi, calificativ care coincidea de altfel cu cel acordat de mine insumi picioarelor lui Jenny in clipa cand, in ajun, o vazusem prima data ridicandu-se de la catedra. As minti daca v-as spune ca si rochia cu care era imbracata a luat atunci nota maxima; dupa gustul meu era putin "province". In mod special mi-a displacut chestia aceea indiana pe care o purta atarnata in chip de poseta. Din fericire n-am zis nimic, caci, dupa cum aveam sa aflu foarte curand, modelul era

conceptie proprie.

Ne-am dus la bufetul "Lilliput", o bomba din apropiere care, in pofida numelui, e calcata si de clienti de statura obisnuita. Am comandat doua cafele si un profiterol cu stafide (pentru ea).

- Ma numesc Jennifer Cavilleri, se prezenta pustoica, - origine italiana. Ca si cand n-as fi avut de unde sa-mi dau seama. Studenta la Conservator, adauga ea.

- Ma numesc Oliver, am spus eu.

- Numele mic, sau numele de familie?

- Numele mic, am raspuns eu; si am precizat imediat ca numele meu intreg (sau aproape intreg) e Oliver Barrett.

- Oh, Barrett, ca Elisabeth Barrett Browning?

- Da, am raspuns; dar nici o legatura.

A urmat o mica pauza in care am multumit in gand pentru faptul ca nu-mi adresase penibila intrebare cu care eram obisnuit - "Barrett, ca sala?" Asta era steaua mea din frunte de cal breaz : eram intr-adevar ruda cu individul care fundase Barrett Hall, o uratenie de monument cat toate zilele, construit la Harvard Yard pe banii si intru gloria unei vechi traditii "harvardiste" de familie.

Dupa care pustoaica a amutit. Nici nu-mi venea sa cred : sa fi intrat asa rapid in criza de conversatie? Sau poate i-am taiat macaroana cand i-am spus ca nu-s ruda cu poeta? Ei, dracie! Statea acum infipta inaintea mea si ma privea cu o jumătate de zambet. Ca sa nu stau degeaba, am inceput sa-i fac evidenta caietelor. Avea un scris curios, - caractere mici si

coltoase, fara nici o majuscula (cine si-o fi inchipuind ca era : e. e. cummings?!) Cat despre materii, erau unele cursuri durere; de pilda : Lit. comp. 105, Muzica 150, Muzica 201 ...

- Muzica 201? Daca nu ma insel, e un curs superior, nu?

Facu aprobator din cap : nu era din cale-afara de priceputa ca sa-si mascheze mandria.

- Da. Polifonia Renasterii.

- Adica cum : polifonie?

- Nimic de-a face cu sexul, Preppie.

Cum naiba sa inghit asta in continuare? Ce, pustoaica nu citea The Crimson? Habar n-avea cine sunt?

- Fii atenta, stii cine sunt eu?

- Mda, facu stramband usor din nas a dispret. Tipul cu Barrett Hall. Habar n-avea cine sunt.

- Nu-s "tipul cu Barrett Hall", am tagaduit pe un ton ambiguu; din intamplare, propriul meu strabunic a daruit in sa universitatii acea cladire.

- Ca nu cumva odrasla sa de stranepot sa ramana pe dinafara.

Asta era prea de tot.

- Asculata , Jenny, daca tot esti atat de convinsa ca sunt un fraier, poti sa-mi spui de ce-ai tinut cu tot dinadinsul sa ma faci sa te invit aici?

M-a privit drept in ochi si mi-a zambit.

- Imi placi, mi-a spus.

Macar in parte, capacitatea de a cuceri victorii stralucite consta si din capacitatea - la nevoie - de a suferi infrangeri. Nu-i nici un paradox aici. O tipica trasatura Harvard este capacitatea transformarii infrangerilor in

victorii.

“Parsiv ghinion, Barrett. Ati jucat totusi fantastic.”

“Pe cuvânt daca-mi pare rau c-ati castigat. Dimpotriva ; voi aveati atata nevoie sa castigati!”

Fireste, triumful, chiar la limita, e de preferat. Conducand-o inapoi pe Jenny catre casa – statea la camin – nu renuntasem catusi de putin la ideea de a repurta asupra acestei obraznicaturi crescuta la Radcliffe College victoria finala.

- Vreau sa-ti anunt, obraznicatura ce esti, ca vineri e meciul cu Dartmouth.

- Nu mai spune?

- Mi-ar face placere sa vii si tu.

Mi-a raspuns, cu tipicul respect fata de sport, obisnuit la Radcliffe:

- La ce mi-as pierde timpul cu asemenea tampenii?

I-am replicat foarte simplu :

- Pentru ca joc eu.

A urmat o scurta tacere.
Fulguia. Mi se parea ca aud
asternandu-se zapada.

- De partea cui? m-a intrebat.

2.

Oliver Barrett IV   Senior
Ipswich, Massachussetts   Philips
Exeter

Varsta : 20 ani   1, 78m
83 kg

Stiinte Sociale

Reprezentativa colegiului : 1961,
1962, 1963

Selectionata universitara : 1962,
1963

Se pregateste sa urmeze cariera
juridica.

In clipa asta Jenny trebuie sa fi luat
cunostinta de datele mele
biografice din program. In trei
randuri il pisasem pe Vic Claman,
antrenorul, sa se asigure daca
pustoaica si-a primit tidula.

- Pentru numele lui Dumnezeu,

Barrett, parc-ai fi la prima intalnire!
- Gura, Vic, ca-ti mut falcile din loc.

In timp ce ne faceam incalzirea, m-am ferit sa fac cel mai mic semn in directia ei (ce stangacie!), mai mult, nu i-am aruncat nici macar o singura privire. Cred totusi ca *impresia* ei era ca-i arunc priviri pe furis. Vreau sa spun ca nu-mi explic altfel de ce si-a scos ochelarii in timpul imnului : doar nu ca sa dea onorul.

Pe la mijlocul celei de-a doua reprize, incepusem sa presam : scorul era 0-0. Davey Johnston si cu mine fuseseram la un pas sa le ciuruim plasa. Sesizand pericolul, Dartmouth, adica odioasele brute "verzi", incepura sa joace murdar. Ne-ar fi putut rupe doua-trei picioare pana sa-i articulam cum meritau. Suporterii se si pornisera sa huiduiasca reclamand

razbunare. La hochei, din doua una : daca nu marchezi, razbunarea inseamna literalmente sange. Dintr-un fel de "*noblesse-oblige*" eram necrutator in ambele alternative.

Centrul lor, Al Redding, se arunca la atac trecand peste linia noastra de demarcatie; intru in el, il deposedez de puc si trec la contraatac in jumatarea lor de teren. Suporterii urlau. Davey Johnston era pe stanga, dar mi-am zis : driblez pana la capat ; portarul lor era un fricos si jumatare ; il bagasem o data bine in sperieti pe vremea cand juca la Deerfield. Dar n-apuc sa sutez ca apararea lor tabarase pe mine : a trebuit sa lunec in dribling prin jur, sa nu scap pucul din crosa. Se facuse o harmalaie de 3 la 3 si dam unii in altii ca chiorii. In asemenea situatii,

politica mea este de a pocni fara crutare in dreapta si-n stanga tot ce poarta culorile inamice. Undeva pe sub patine se afla fara doar si poate si pucul, dar pentru moment, eram exclusiv concentrati sa ne cotonogim la sange.

Unul din arbitri fluiera.

- Hei, acesta : doua minute pe tusa!

M-am uitat la el. Arata spre mine. Eu? Ce facusem ca sa fiu penalizat?

- Ce-am facut dom'le? Da-oncolo, zau asa!

Nu parea deosebit de interesat de perspectiva unui dialog cu mine. Striga spre masa oficiala : "Numarul 7, 2 minute!" Si semnala autoritar, vanturandu-si bratele.

Am bodoganit putin, caci asa se poarta. Chibitii asteapta sa protestezi, indiferent cat a fost de

flagranta sau nu greseala. Arbitrul tocmai imi facea semn cum mana sa parasesc terenul. Clocotind de revolta, am inceput sa ma indrept agale spre tarcul de penalizare. Pe cand ma cocotam pe banca, ascultand bocanitura patinelor pe scanduri, in urechi imi rasuna latratura difuzoarelor :

- Penalty. Barrett, Universitatea Harvard. Doua minute. Pe tusa.

Tribuna urla "huo!" ; cativa coechipieri vociferau contestand integritatea morala ca si calitatile vizuale ale arbitrilor. M-am instalat pe banca, cautand sa-mi trag rasuflarea, fara sa privesc nici la tribuna, nici pe teren, unde Dartmouth domina acum din punct de vedere numeric.

- Ce stai aici ca o gaura, in timp ce restul echipei joaca mai departe?

Era Jenny. M-am facut ca n-aud si-am inceput sa fac galerie pentru Harvard.

- Hai baietii, acum, nu lasa pucul!

- Ce greseala a fost asta, vrei sa-mi explici?

M-am intors sa-i raspund. In definitiv, era invitata mea.

- Am dat prea tare.

Si mi-am vazut mai departe de treaba, urmarind pe coechipierii mei care incercau sa-l impiedice pe Al Redding, ambalat sa modifice scorul.

- Si-i grav?

- Jenny, te rog, incerc sa ma concentrez!

- In legatura cu ce?

- In legatura cu felul cum am sa-i platesc polita huidumei de Al Redding!

Urmaream mai departe

desfasurarea jocului, cautand sa dau un sprijin - macar moral - echipei mele.

- Va sa zica joci "murdar"?

Tocmai fixam din privire poarta noastra, pe dinaintea careia roiau acum brutele in tricouri verzi. Muream de nerabdare sa reintru. Jenny insista.

- Eventual mi-ai plati si mie "polita", nu-i asa ?

I-am raspuns fara sa ma intorc.

- Chiar acum, daca nu-ti tii gura.

- Am plecat. La revedere.

Pana sa intorc capul, disparuse. Tocmai ma ridicam in picioare sa ma uit in jur, cand cineva mi-a atras atentia ca minutele de penalty trecusera. Dintr-o saritura am fost pe teren.

Galeria saluta zgomotos revenirea mea. Tribuna scanda : "Bar-rett s-a in-tors, ver-zii o duc

prost!” Chiar din gura de sarpe, Jenny nu se putea sa n-auda acest entuziasm colectiv, declansat de reaparitia mea. Asa ca de ce sa-mi pese de disparitia ei?

Dar unde disparuse?

Al Redding trage necrutator, portarul respinge la Gene Kennaway, Kennaway deschide spre jumatatea terenului in apropierea mea. Lunecand in directia pucului, mi-am zis ca dispuneam de o fractiune de secunda ca sa arunc o privire spre tribuna, dupa Jenny. Am privit. Am zarit-o. Era intr-adevar acolo.

Urmatorul lucru de care am fost constient era ca ma intinsesem pe gheata cat eram de lat. Doua huidume “verzi” tabaraseră pe mine, imi busisem fundul de gheata, si – Doamne sfinte! – imi simteam obrazul plesnind de

rusine. Barrett la pamant! Dinspre galeria suporterilor nostri credinciosi auzeam strigate de protest ca ma facusem de ras. Chibitii microbisti care tineau cu Dartmouth intonau urale.

- Dati in ei! Dati in ei!

Ce-o fi zicand acuma Jenny?

Dartmouth presa din nou si, pentru a nu stiu cata oara, portarul nostru respinsese o lovitura foarte periculoasa. Kennaway paseaza lui Johnston, care deschide scurt catre mine (intre timp ma ridicasem in picioare). Galeria intra in delir. Acuma! Asta trebuie sa fie gol! Cu pucul in crosa, ma avant cu toata viteza in jumatarea de teren a "verzilor". Doi tipi din aparare o si pornisera glont spre mine.

- Hai, Oliver! Acuma! Fa-i praf! Nu te opri!

Deasupra harmalaiei galeriei,

rasuna glasul ascutit al lui Jenny. Avea un timbru delicios de violent. Driblez pe primul fundas, intru in al doilea cu toata forta, animalul se prabuseste depasit, apoi, in loc sa sutez de pe picior gresit, pasez cuminte inainte , lui Davey Johnston care era lansat pe aripa dreapta. Davey suteaza imparabil. Gol!

In clipa urmatoare ne imbratisam cu totii in entuziasmul general. Eu, Davey Johnston, ceilalti. Ne ridicam in brate unii pe ceilalti, ne sarutam, ne inghionteam in spinare, topaiam de bucurie pe gheata. Tribuna era in delir. Tipul de la Dartmouth pe care-l pocnisem inca nu reusise sa se ridice in picioare. Galeria incepuse sa azvarle cu programele pe gheata. Asta a fost lovitura de gratie. (De fapt e o metafora :

fundasul s-a sculat indata ce si-a tras rasuflarea) . I-am facut terci cu 7-0.

De-as fi sentimental , si as tine la Alma Mater destul de mult ca, la mine in odaie, sa arborez fotografiile pe pereti, nu cred c-as alege nici Winthrop House, nici Mem Church : as alege o poza cu Dillon. Dillon Field House. Caci caminul meu spiritual la Harvard - daca am avut parte de asa ceva - a fost Dillon Field House, sala sportului. Nate Pusey n-are decat sa-mi anuleze diploma, daca vrea. Dar asta e, si nu mi-e rusine s-o spun : Biblioteca Widener inseamna pentru mine infinit mai putin decat Dillon House. In fiecare zi, cat timp am fost la colegiu, Dillon House era locul unde ma duceam cu regularitate toate dupa amiezile : acolo ma gaseam cu fratii, acolo ne impungeam unii

pe altii in vesele injuraturi, acolo lepadam toalele "civilizatiei" , redeveneam o "glorie" primara. Ce senzatie minunata sa incalti jambierele, sa tragi pe tine batranul tricou cu nr. 7 (candva am avut si cosmaruri, ca-mi schimbaseră numărul ; dar asta nu s-a intamplat!), ce placere sa-ti iei apoi in primire patinele si s-o pornesti spre Watson Rink!

Inapoierea la Dillon, dupa antrenament, era si mai placuta inca. Sa smulgi de pe tine echipamentul lipicios de sudoare, sa te indrepti tantos, in pielea goala, spre vestiar ca sa-ti iei prosopul!

- *Cum a mers azi, Ollie?*

- *Baban, Richie, baban de tot, Jimmy.*

Apoi, la dusuri, interminabilele taclale despre cine a facut nu stiu

ce, nu stiu cui, de nu stiu cate ori aseara, sau sambata. *“Este ca i-am avut pe porcii de la Mount Ida”?* ... Personal aveam in plus si locul meu privilegiat de meditatie solitara. Blagoslovit mai demult cu un accident la genunchi (da, blagoslovit : n-ati vazut adeverinta mea de recrutare?), eram obligat la masaj si hidroterapie dupa fiecare joc sau antrenament. Stand si privind in apa ochiuri si inele, vartejurile ce dansau in jurul genunchiului meu, aveam timp berechet sa-mi fac, de pilda, inventarul loviturilor si vanatailor primite (intr-un sens si astea imi faceau placere), si ma lasam furat apoi de ganduri despre totul si orice. Asta seara imi venea in minte golul, pasa aceea geniala, selectionarea mea (aproape sigura) pentru a treia oara consecutiv in

reprezentativa universitatii.

- Masaj, masaj? Asa baiatu'!

Era Jackie Felt, antrenorul si - din propriul lui mandat - directorul spiritual al echipei.

- Bat tactul, Felt, parca-i in ritm, nu?

Jackie fredona cateva masuri si fata i se lumina de un ranjet prostesc.

- Iti spun eu ce nu-i in ordine cu genunchiul tau paradit, Ollie.

Fusesem consultat de cei mai buni ortopedisti ai Coastei de Est, dar Felt stia mai bine.

- Nu te alimentezi corect.

Sincer, nu ma interesa deloc ce-mi spunea.

- Nu mananci destul de sarat.

Poate daca-i cant in struna o sa ma slabeasca.

- Ok, Jack, am sa incep sa pun mai multa sare in mancare.

Doamne, ce incantare pe el! Cu fata lui stupida, inseninata de sentimentul sarcinii indeplinite, Jackie Felt iese din baie. In orice caz, eram din nou singur. Cu tot corpul meu placut invinetit, m-am cufundat in vartejul de apa din cada, am inchis ochii si am ramas asa, nemiscat, scaldat pana la barbie in apa calda. Ahhh, ce placere!

Dar, Dumnezeule! Jenny! M-o fi asteptand afara. Sper ca da! Sper ca n-a sters-o, Doamne fereste! Cat timp s-o fi scurs de cand ma lafai aici, la caldura, pe cand ea afara face probabil piroane? Am trecut imediat la ameliorarea recordului meu personal de imbracare rapida. Nu eram, cred, perfect uscat in clipa cand impingeam usa mare de la iesire.

Aerul rece ma izbi in piept.

Cerule, ce ger! Si intuneric. Mai erau, ici-colo cateva grupuri razlete de suporterii. Majoritatea ferventi ai hocheiului de pe vremuri, fosti coechipieri care, mintal, n-au lepadat nici pana in ziua de astazi jambierele. Tipi ca batranul Jordan Jencks, cel ce nu lipseste de la nici un meci - nici acasa, nici in deplasare. Si totusi, cum de era cu putinta? Jencks , fireste, era putred de bogat. Dar, la urma urmei, *pentru ce?*

- Te-au cotonogit urat, Oliver?

- Da, Mr. Jencks. Ati vazut ce joc practica indivizii.

Ma uitam peste tot dupa Jenny. Sa fi plecat singura, pe jos, la Radcliffe?

- Jenny?

M-am indepartat cativa pasi de grupul microbistilor, cautand-o din priviri cu disperare. Dintr-o data,

iat-o ca iese de dupa un boschet imbrodita intr-un sal, din care nu-i ieseau la vedere decat ochii.

- In sfarsit, Preppie! Cred c-am facut degeraturi asteptandu-te.

Ce fericit eram c-o vad!

- Jenny!

Nu stiu cum, din instinct, am sarutat-o simplu pe frunte.

- Am spus eu ca-ti dau voie?

- Ce anume?

- Am spus ca-ti dau voie sa ma saruti?

- Iarta-ma. Eram ambalat.

- Eu nu.

Eram singuri, singurei, o adevarata placere - doar noi doi ; si intuneric ; si frig ; si tarziu. Am sarutat-o iarasi. Nu insa pe frunte si nici din varful buzelor. A durat o buna bucata de timp, o clipa nespus de placuta. Cand ne-am oprit, mainile ei ma mai tineau asa

cum apucasera din primul moment
- de maneci.

- Nu-mi place, spuse ea.

- Ce anume?

- Faptul ca-mi place.

Pe cand ne intorceam pe jos spre colegiu (aveam masina, dar Jenny a vrut sa facem putina miscare) , m-a tinut mai departe de maneca. Precizez : nu de brat, de maneca. Nu-mi cereti sa va explic asa ceva. Cand am ajuns la poarta, la Briggs Hall, nu i-am dat nici un sarut de noapte-buna.

- Jen, stii ce, cateva luni de zile s-ar putea sa nu-ti dau nici un telefon ...

A tacut o clipa. O buna bucata de timp.

Apoi m-a intrebat :

- De ce?

- ... si totodata, la fel de bine, s-ar putea sa te sun chiar in clipa

cand revin acum in dormitor.

I-am intors spatele si-am inceput sa ma indepartez.

- Du-te dracului! am auzit-o murmurand din prag.

Am pivotat din nou si am tras atunci imparabil de la 15 metri.

- Fii atenta, Jenny : cu barda stii sa dai, dar habar n-ai sa incasezi!

Ce n-as fi dat atunci sa-i vad expresia de pe fata! Dar, considerente bine intemeiate, de ordin strategic, ma obligara sa ma abtin.

Cand am deschis usa, colegul meu de camera Ray Stratton, era intr-o partida de poker cu doi tipi din lotul de fotbal.

- Ura, baietii!

Mi-au raspuns cu mormaiturile de rigoare.

- Ce-ai impuscat pe ziua de azi, Ollie? intreba Ray.

- O pasa geniala si un gol, am raspuns eu.

- In galeata dupa Cavilleri.

- Pliscul! am raspuns.

- Cine mai e si asta, intreba unul dintre mastodonti.

- Jenny Cavilleri, raspunse Ray. O melomaniaca, tipul lesinat.

- Aha, o stiu, spuse celalalt. Genul tabachera-ferecata.

Am ignorat conversatia acestor porci vulgari si mi-am vazut de treaba descurcand firul telefonului pe care pornisem sa-l bag la mine in odaie.

- Canta la pian cu orchestra "Bach Society", adauga Stratton.

- Dar cu Barrett la ce instrument o fi cantand?

- Greu de precizat!

Racnete, grohaituri, hohote inabusite. Indivizii se prapadeau de ras.

- Domnii mei, am onoarea sa va anunt ca mi se falfaie ; la revedere!

Am inchis usa, pe zgomotul de fond al unui nou val de sunete subumane, m-am descaltat, m-am aruncat in pat si am format numarul lui Jenny.

Vorbeam in soapta.

- Jen? ... ce mai faci?

- Da ... poftim?

- Jen ... ce-ai spune daca te-as informa ..

Ezitam. Ea ramasese in asteptare.

- ... daca ti-as spune, ca m-am indragostit de tine.

A urmat o mica pauza. Apoi, cu o voce foarte blanda :

- As spune ... ca mananci castane.

Si-a inchis.

Nu eram nefericit. Si nici surprins.

3.

In meciul cu Cornell am fost ranit.

Din vina mea, fara discutie. La o faza de joc, cand eram cu totii extrem de infierbantati, am avut nefericita inspiratie sa ma refer la centrul atacant advers numindu-l "frantuz imputit". Greseala mea consta din trecerea cu vederea a faptului ca patru din coechipierii lor erau canadieni - si, asa cum avea sa se adevereasca ulterior - foarte patrioti, foarte vanjosi in plus, si, pe langa toate astea, aflati cu totii in raza de auz a vorbitorului, adica a mea. Colac peste pupaza, la insulta s-a adaugat injuria, caci in cele ce au urmat am fost penalizat pe loc. Si nu cu penalty obisnuit : ci cu 5 minute pe tusa pentru faultare grava. Ar fi trebuit sa fiti acolo sa vedeti ce galerie de huiduituri m-a

salutat in clipa cand s-a anuntat decizia! Desi era in joc titlul diviziei, putini dintre suporterii Harvardului facusera deplasarea tocmai la dracu'n praznic pana la Ithaca, statul New York. 5 minute! Pe cand ma cocotam pe banca, antrenorul nostru isi smulgea parul din cap. Jackie Felt se repezi indata la mine. Abia in clipa aceea mi-am dat seama ca partea dreapta a obrazului mi-era facuta ferfenita. "Doamne Iisuse Hristoase" nu inceta el sa exclame in timp ce incerca sa-mi opreasca hemoragia cu un creion astringent. "Doamne Dumnezeule, Ollie, ce naiba te-a apucat!"

Stateam acum impacat, privind in gol. Mi-era rusine sa privesc pe teren, unde temerile mele cele mai negre incepeau sa se adevereasca ; Cornell ridica intr-

adevar foarte curand scorul. Chibitii "rosiilor" urlau, mugeau, fluierau. Era momentul crucial. Cornell avea acum toate atuurile si se pregatea sa castige partida si, o data cu ea, titlul. Imi venea sa urlu de ciuda : si nu trecusera nici jumătate din minutele mele.

In tribuna de vis-à-vis, micul contingent al universitatii Harvard incremenise in incruntare si tacere. Galerile - a noastra si a lor - uitara imediat de mine. Un singur spectator continua sa-si atinteasca privirile asupra bancii de penalizare. Da, intr-adevar, era acolo. *"Daca sedinta de consiliu se termina la timp, incerc sa ajung la Cornell."* Printre suporterii universitatii Cornell - desigur insa fara ca sa faca galerie - se afla, pe locul lui, Oliver Barrett III.

De dincolo de haul inghetat,

“Old Stonyface” (Batranul Obraz de Piatra), cu fata lui fara expresie, contempla taciturn cum ultimele siroiri de sange de pe falca fiului sau unic erau acum oprite cu bucati de leucoplast. Ce credeti ca spunea in sinea lui? Ttt! Ttt! Ttt! - sau alte vorbe in acelasi stil?

“Oliver, din moment ce-ti place atat de mult sa te bati, de ce nu te inscrii la box?”

“Exeter n-are echipa de box, tata.”

“Da ; bine, poate ca n-ar trebui sa mai asist la meciurile tale de hochei.”

“Doar nu-ti imaginezi ca ma bat de dragul tau, tata?”

“Bine, - de dragul, parca n-as spune.”

Fireste insa ca nimeni n-ar fi putut spune exact la ce gandea Oliver Barrett III. In felul lui era un

Mount Rushmore ambulant, cateodata vorbitor. "Stonyface". Ii mai spuneam si "Old Stony" - babac de piatra; pe de alta parte, nu era deloc exclus ca, in acele clipe, dumnealui sa savureze obisnuitele-i placeri orgolioase. De pilda : *"Priviti-ma ; extrem de putini spectatori au venit de la Harvard pentru acest meci, dar eu unul ma numar printre ei. Eu, Oliver Barrett III, persoana importanta si coplecita de multe alte obligatii - avand in subordinea mea banci, si asa mai departe. - Eu mi-am permis sa fac deplasarea la Cornell pentru acest fleac : o partida de hochei. Ce minunat."* (Pentru cine?)

Tribunele urlau din nou, de asta data dezlantuite. Cornell ridicase iarasi scorul. Conduceau detasat. Si eu mai aveam 2 minute de stat pe

tusa. Davey Johnston venea furios spre centrul terenului, rosu la fata si imbufnat. Trecand pe dinaintea mea, nu mi-a aruncat nici macar o privire. Mi s-a parut, sau am zarit chiar lacrimi in ochii lui? Nu zic nu ; titlul era intr-adevar in joc ; dar Doamne Dumnezeule - lacrimi? Da-o-ncolo! Adevarat ca Davey, capitanul nostru, avusese bafta de necrezut sa nu joace in 7 ani un singur meci de partea invinsilor. Era , intr-un sens, mica lui legenda. El, capitanul echipei ... Acesta a fost de altfel ultimul nostru meci "tare".

Pierdut cu scorul de 3 la 6.

Imediat dupa meci, examenul radioscopic a aratat ca osul scapase teafar ; in continuare, 12 copci mi-au fost cusute in falca si obraz de Dr. Richard Selzer. Intre timp, Jackie Felt se afera in jurul

scaunului de operatie, istorisind medicului de la Cornell cum refuzam sa ma alimentez corect si cum totul s-ar fi putut evita daca alimentatia mea ar fi continut mai mult NaCl. Selzer nu-i dadea lui Jack nici o atentie si ma avertiza pe un ton foarte serios in legatura cu ceea ce - in termeni medicali - denumea traumatizarea grava a "fosei orbitale", recomandandu-mi si proba de maxima intelepciune : sa ma abtin de la joc timp de o saptamana. I-am multumit. A iesit apoi din cabinet, in timp ce Felt se tinea mai departe de coada lui spre a conversa mai pe larg despre nutritie si malnutritie. Eram bucuros sa fiu in sfarsit singur.

M-am dusat cu mila, grijuliu sa nu-mi ud pansamentele si obrazul contuzionat. Efectul novocainei incepuse sa treaca, dar intr-un

sens eram fericit sa simt pe viu durerea. La urma urmei, o facusem chiar lata. Adio titlu, adio glorie (seniorii nostri nu fusesera niciodata infranti) - si pentru noi ca echipa, si pentru Davey Johnston, invincibilul capitan. Poate ca oprobriul nu era de aruncat pe de-a-ntregul pe umerii mei - dar mie, in clipa aceea, asa mi se parea.

La vestiare nu mai ramasese nimeni. Probabil toata lumea era la motel. Aveam impresia ca toti ma evitau, ca nimeni nu mai vrea sa schimbe o vorba cu mine. In gura cu gustul amar al infrangerii - curios, eram atat de stanjenit incat mi se parea ca-l simt efectiv pe cerul gurii - mi-am facut sacul si-am iesit. Nu se vedeau cine stie ce suporteri de-ai nostri prin jur in suflarea taioasa a vantului new-

yorkez de miaza-noapte ...

- Cum te simti cu falca, Barrett?

- Ok, multumesc, Mr. Jencks.

- Am impresia ca se impune o friptura in sange, se auzi de alaturi o alta voce familiara. Era Oliver Barrett III in persoana. Ce tipic din partea lui sa-mi vina cu leacuri dintr-astea babesti, bune doar de vindecat o vanataie.

- Multumesc, tata, am raspuns. A avut grija doctorul. Si-am aratat cu mana spre pansamentul acoperind acum cele 12 copci cusute de Selzer.

- Bine, bine, dar eu ma refeream la stomac, baiete.

La masa a avut loc a nu stiu cata editie a serialului nostru de non-conversatii : incepand cu inevitabila intrebare : "Cum a fost?" si incheiata cu : "Crezi ca-ti pot fi de vreun folos?"

- Ei, cum a fost?
- Foarte bine.
- Te doare?
- Nu, e-n ordine.

Incepuse sa ma doara al naibii.

- N-ar fi rau sa te vada luni si Wells.

- Nu cred ca-i cazul, tata.
- Dar e vorba de-un specialist.
- N-am impresia ca medicul de-aici e veterinar, am raspuns eu, in speranta sa mai retez din inveteratul sau entuziasm snob fata de "specialisti", "experti", si alte figuri "de prima mana".

- Pacat, facu Oliver Barrett III, pe un ton care parea sa prevesteasca un efort de-a fi spiritual ; fara exagerare, sa stii ca te-ai ales cu niste rani bestiale.

- Deh, asta e, i-am raspuns . (El s-o fi asteptat sa-i ranjesc?)

M-am intrebat apoi daca asa-

zisele “observatii spirituale” ale tatalui meu nu urmareau implicit sa condamne comportamentul meu de pe teren :

- Sau poate vrei sa insinuezi ca m-am purtat animalic?

Fizionomia lui sugera o relativa satisfactie, provocata probabil de faptul ca pusesem aceasta intrebare. Mi-a raspuns simplu :

- Tu spuneai nu stiu ce de doctor veterinar, eu n-am zis nimic.

In fata acestei situatii, am luat hotararea sa studiez Meniul.

Cand ni se adusera fripturile, Old Stony era lansat in una din cunoscutele lui prelegeri simpliste - daca nu ma insel cu privire la victorie si infrangere. Facu observatia ca pierdusem titlul (remarca plina de sagacitate, tata) - dar ca, la urma urmelor, in sport ceea ce conteaza in primul rand e

nu victoria ci jocul. Observatiile lui aduceau suparator de mult cu o parafraza a motto-ului olimpic, si am avut impresia ca pregatea in acest fel o introducere la un nou capitol, cu titlul : “Nu crezi c-ar fi cazul sa te lasi de competitii atat de putin semnificative ca aceste campionate studentesti?” Dar n-aveam nici un chef sa intru cu el in tocmeli si taclale despre regulamentele olimpice, asa ca i-am servit din nou o scurta portie de “da”, si am tacut.

Am conversat in gama obisnuita, concentrati asupra unui non-subiect caracteristic: *care sunt planurile tale?*

- Spune-mi, Oliver, ai mai primit vreo veste din partea scolii superioare de Drept?

- Dar, tata, nu-s de loc decis sa urmez cursurile scolii de Drept.

- Nu te-am intrebat asta ; te-am intrebat daca *ei* nu s-au decis cumva cu privire la tine.

Ce mai era si asta : inca un spirit de-al lui? Te pomenesti ca trebuia sa mai si rad de aceasta nostimada retorica a parintelui meu.

-Nu, tata ; n-am primit inca nici o scrisoare.

- As putea eventual sa-l sun pe Price Zimmermann...

- Nu! I-am intrerupt eu in virtutea unui reflex spontan. Te rog mult, nu.

- Nu tin de loc sa influentez, relua O.B. III intepat - vreau doar sa ma interesez.

- Tata, n-am nimic impotriva daca primesc scrisoare de acceptare - ca oricine altul. Zau asa ...

- Bun. Desigur. E-n ordine.

- Mersi, tata.

- De-altfel, e aproape sigur ca te vor, adauga el.

Nu stiu cum se face, dar O.B. III are o specialitate sa ma ia peste picior chiar atunci cand din gura imi adreseaza elogii.

- Nu-i nici o scofala, am raspuns eu. Sa nu uitam ca n-au echipa de hochei.

Ma intreb de ce tineam cu tot dinadinsul sa ma expun in acest fel. Poate pur si simplu pentru ca tata se afla pe pozitia adversa.

- Bine, dar esti inzestrat si cu alte calitati, spuse Oliver Barrett III. Refuza insa sa finalizeze. (Ma indoiesc c-ar fi putut.)

Masa a fost la fel de idioata ca si conversatia, cu singura diferenta ca aici am putut prevedea in legatura cu chiflele ca aveau sa fie reci (cum au si fost) , in timp ce in legatura cu tata nu poti niciodata

prevedea ce tema de discutie o sa-ti scoata mieras pe tapet.

- Si mai este, nu. "Detasamentul Pacii" zise el dintr-o data, ca nuca-n perete.

- Poftim? am intrebat eu, neintelegand de loc daca fusese vorba de o afirmatie sau de o intrebare.

- Eu unul cred ca-i treaba foarte pozitiva, "Detasamentul Pacii" ; tu nu?

- Mda, am raspuns eu. Cu siguranta mai buna decat "Detasamentul Razboiului".

Eram chit. Nu intelesesem exact unde voia sa bata, si viceversa. La punctul "tema de discutie" socoteam asadar partida remiza. Ce-ar fi putut urma mai departe : rubrica afaceri curente? programul guvernamental de dezvoltare? Nu. Uitasem ca, de fapt, chintesenta

tuturor temelor ramanea imuabila :
care sunt planurile tale?

- Personal, n-as avea absolut nimic de obiectat, Oliver, daca ai hotari sa te angajezi in "Departamentul Pacii".

- E reciproc, am raspuns, inganandu-i generozitatea de spirit. Eram oricum convins ca Old Stony nu asculta nimic din ceea ce-i spun : nu m-a surprins deci lipsa de reactie la nevinovatul meu sarcasm.

- Dar spune-mi, printre colegi, care-i atmosfera?

- Poftim?

- "Detasamentul Pacii" are vreo semnificatie pentru viata lor?

Cred ca pentru tata raspunsurile afirmative sunt la fel de necesare ca pentru pesti mediul lichid.

- Desigur, tata.

La urma, si placinta cu mere era

veche.

Pe la 23:30 l-am condus catre masina.

- Iti pot fi de vreun folos, baiete?

- Nu, multumesc, tata. Totu-i in ordine. Noapte buna!

Si masina demara.

Da. Exista curse aeriene regulate intre Boston si Ithaca, statul New York, dar Oliver Barrett III, preferase sa vina cu masina. Si asta nu datorita faptului ca ceasurile de drum la volan ar fi putut fi interpretate ca un gest parintesc simbolic. Tatei pur si simplu *ii place* sa conduca. Si sa conduca repede. La miezul noptii, la volanul unui Aston Martin DBS, poti goni mancand pamantul. Nu ma indoiam ca O.B. III isi pusese in gand sa doboare in acea noapte propriul sau record personal de viteza pe distanta Ithaca - Boston,

stabilit cu un an inaintea primei noastre cupe, cand batusem Cornell-ul preluand trofeul. Am aceasta convingere pentru ca l-am surprins consultandu-si cronometrul.

M-am intors la motel s-o sun pe Jenny.

A fost singura realizare pentru seara aceea. l-am povestit totul de-a fir in par in legatura cu bataia (fara sa mentionez insa natura precisa a acelui *casus belli*), si as putea spune ca i-a placut. Printre snobii si melomanii pe care-i frecventa, putini erau capabili sa incaseze sau sa dea asemenea lovituri.

- Dar cel putin l-ai batut mar pe tipul care te-a cotonogit? s-a interesat ea.

- Si inca cum! L-am facut zob. Harcea-parcea.

- Vai, cat de mult mi-ar fi placut sa vad si eu! Poate mai repeti figura cu alta huiduma in meciul cu Yale, ei?

- Mda, sigur.

Am suras. Cat de mult ii placeau lucrurile simple ale vietii.

4.

- Jenny, vorbește la telefonul din hol.

Informatia imi era data de pustoaica de serviciu la telefon - fata de care nu-mi declinasem identitatea si careia, cu atat mai putin, nu-i spuseseam pe cine cautam in acea luni seara la Briggs Hall. Am tras imediat concluzia ca tabela mi-era favorabila. Era evident ca fata citea The Crimson si stia cine sunt. Ok, asta nu mi se intampla prima oara. Mai semnificativ mi se parea faptul ca Jenny ii spusese ca avea intalnire

cu mine.

- Multumesc, am spus. Am s-
astept aici.

- Mi-a parut foarte rau pentru
meciul cu Cornell. The Crimson zice
ca ai fost faultat de patru insi.

- Da, dar cine a incasat penalty-
ul? Eu. Tine cont. Si 5 minute.

- Da, da.

Diferenta dintre prieteni si
suporteri e ca stand de vorba cu
unul din acestia din urma intri
foarte rapid in criza de conversatie.

- N-o fi terminat?

Fata controla si raspunse nu.

Cu cine o fi stand de vorba,
rapind astfel din timpul intalnirii
mele cu ea? O fi vreo fata de
meloman? Nu ignoram faptul ca
Martin Davidson, din ultimul an de
la Adams House si dirijorul
orchestrei "Bach Society" se
considera investit cu drepturi

preferentiale de atentie din partea lui Jenny. Platonice ; de-altminteri, nu cred ca tipul era capabil sa-si miste altceva decat bagheta. Oricum inasa, ma pregateam sa pun capat acestei uzurpari a timpului meu.

- Unde-i cabina?

- In fund, dupa colt. Si-mi indica precis directia.

Am pornit-o prin holul mare. Imediat am si zarit-o pe Jenny care vorbea dintr-o cabina. Lasase usa deschisa. Calcam fara graba, calm, sperand c-o sa ma vada, c-o sa fie impresionata de obrazul meu bandajat, de toate ranile mele si ca asta o s-o determine sa agate pe loc receptorul in furca si sa se repeada in bratele mele. Continuand sa inaintez, au inceput sa-mi parvina franturi de conversatie.

- Da, fireste! ... Nici vorba. O, dar fii sigur ca si eu, Phil ; sigur - si eu te iubesc.

M-am oprit. Cu cine naiba vorbea? Nu putea fi Davidson - nici urma de Phil in numele lui. Il verificasem inca mai demult in catalogul colegiului : Martin Eugene Davidson, 70 Riverside Drive, New York, Scoala superioara de arta si muzica. Fotografia lui sugera sensibilitate, inteligenta si, probabil, vreo 25 kg mai putin decat mine. Dar de ce-mi faceam probleme pentru Davidson? Era clar ca amandoi, atat el cat si mine, eram trasi in piept de Jenny Cavilleri, pentru un tert caruia, in chiar acest moment (ce magarie!) ii trimitea un tuc prin telefon!

Nu lipsisem decat 48 ore, si iata ca un individ numit Phil se si strecurase in pat cu Jenny (altfel

nici nu se putea!)

- Da, Phil; si eu te iubesc. Te pup. Pa.

In timp ce fixa receptorul in furca, a dat domnul si m-a zarit intr-un sfarsit; atunci, fara sa roseasca de loc, mi-a zambit fluturandu-mi din mana un sarut de la distanta. Cum putea fi in halul asta de cutra?

M-a sarutat usor pe obrazul teafar.

- Vai, dar arati ceva de groaza.
- Sunt ranit, Jen.
- Sper cel putin ca tipul celalalt arata mai rau, nu?

- Sigur. Mult mai rau. Intotdeauna fac ca tipul celalalt sa arate mult mai rau.

Rostisem ultimele cuvinte cat am putut de sumbru, vrand sa sugerez in acest fel ca eram gata sa nimicesc orice rival care ar fi

indraznit sa se aventureze in pat cu Jenny in absenta mea ("Ochii care nu se vad, se uita" ... deh!) Ma apuca de maneca hainei si ne indepartaram spre iesire.

- Pa, Jenny, ii spuse pustoaica de la telefon.

- La revedere, Sara Jane, ii raspunse Jenny.

Odata ajunsi afara si pe punctul de a deschide portierele MG-ului meu, mi-am oxigenat mai intai pana la fund plamanii, tragand in cosul pieptului aerul racoros al serii ; apoi, cat am putut de simplu, am pus intrebarea :

- Asculta, Jen ...

- Da?

- Aa, cine-i Phil?

A raspuns ca si cum ar fi spus buna-ziua:

- Tata.

Si a intrat in masina.

Nu eram dispus sa inghit cu una ,
cu doua asemenea gogoasa.

- Vrei sa ma faci sa cred ca
atunci cand vorbesti cu tatal tau ii
zici Phil, pe nume?

- Daca asta e numele lui. Tu
cum ii zici tatalui tau?

Stiam de la ea ca-si petrecuse
copilaria la Cranston, Rhode Island,
unde tatal ei tinea un fel de
placintarie. Fusese crescuta de el,
caci ramasese de mica orfana de
mama; mama ii murise intr-un
accident de automobil. Toate astea
in chip de explicatie pentru faptul
ca nu invatase niciodata sa sofeze.
Cica tatal - de altfel, in toate
celelalte privinte "un tip
cumsecade" (cuvintele ei) era
neinchipuit de superstitios si nu
admitea nici in ruptul capului ideea
ca unica lui fiica sa treaca vreodata
la volan. Asta a fost, zicea ea, un

morcov extraordinar, in special in ultimele clase de liceu, cand lua lectii de pian cu un profesor tocmai in Providence. A profitat insa de ocazie in acei ani si a citit tot Proust din scoarta-n scoarta, neavand ce face ore intregi cat mergea cu autobuzul.

- Si cum zici ca-l chemi pe tatal tau? repeta ea intrebarea.

Ramasesem atat de interzis incat nici n-am auzit bine.

- Cine?

- Te-am intrebat ce termen folosesti atunci cand te referi la tatal tau legitim?

Am raspuns cu expresia pe care de multa vreme as fi vrut s-o pot folosi :

- Moas'sa pe gheata.

- Asa? De la obraz?

- Obrazul lui e invizibil.

- Poarta masca?

- Intr-un sens, da. O masca de piatra. Absolut de piatra.

- Asaaa? Probabil ca nu-i ajunge nimeni la varful nasului : deh, fiul lui e una din vedetele Harvardului.

M-am uitat la ea. Era clar ca nu pricepea nimic.

- Vedeta a fost el, Jenny.

- Mai mare ca atacantul Oliver Barrett IV, din reprezentativa Universitatii?

Eram magulit de faptul ca-mi aprecia cartea de vizita sportiva. Pacat ca ma descalificasem vorbind atat de mult, tocmai acum, despre batran. Totusi, am continuat.

- La olimpiada de la Amsterdam, in '28, a fost finalist la canotaj simplu.

- Colosal. A luat cupa?

I-am raspuns ca nu ; ar fi putut spune ca iesirea lui doar pe locul 6 in finala ma ungea literalmente pe

suflet.

A urmat o mica tacere. Poate ca in cele din urma, Jenny avea sa priceapa totusi ca Oliver Barrett IV nu era pur si simplu sinonim cu namila de edificiu din piatra cenusie de la Harvard Yard. Ca faptul implica simultan si o anume "intimidare" de ordin muscular. Ma refer la reprezentarea succesului in sport, proiectata asupra propriului eu ca o umbra. E vorba de eul meu, fireste.

- Dar spune-mi si mie, in definitiv ce face ca sa merite calificarea de "Moas'sa pe gheata" despre care ziceai?

- Pe mine, am raspuns.

- Poftim?

- *Face pe mine, am repetat.*

Cascase niste ochi cat cepele.

- Cum adica... asa o murdarie? intreba ea.

- Nu-ti mai face probleme, Jen. Am eu destul cu problemele mele.

- Hai, Oliver, spune-mi : de pilda, ce-ti face, cum se poarta, ce-ti cere sa faci?

- Tot ce-i "corect", am raspuns.

- Si ce-i incorect in tot ce-i corect? intreba ea, incantata de aparentul paradox.

I-am povestit cum nu puteam suporta faptul de a ma simti in permanenta "programat" in cadrul asa-zisei traditii Barrett - lucru, de altfel, pe care-l va fi simtit si ea vazand de pilda repugnanta cu care mentionam numeralul din coada numelui de familie.

Detestam apoi faptul de a fi obligat in fiecare semestru sa produc cu regularitate un numar de "realizari" la invatatura.

- Aha, facu Jenny, cu o nuanta nedisimulata de sarcasm in glas.

Vrei sa spui ca detesti notele mari la scoala, ca detesti sa fii selectionat in reprezentativa ...

- Ceea ce detest in primul rand e faptul ca dumnealui considera aceste lucruri de datoria mea. Spunand acestea - de fapt lucruri pe care le simtiseam in sinea mea dintotdeauna (dar despre care nu mai vorbisem nimanui) - incepeam sa ma simt ingrozitor de prost ; acum insa se punea problema s-o lamuresc pe Jenny in legatura cu toata istoria. ... Si se arata in asa hal de blazat ori de cate ori inregistrez cate un succes. De fapt, am permanent impresia ca ma ia garantat, ca pe un fel de mecanism infailibil.

- Din cate spui, e un om ocupat. N-are raspunderea unei multimi de banci si a altor chestii?

- Doamne Dumnezeule, Jenny,

dar tu cu cine tii?

- Dar ce-i asta, in definitiv : un razboi? intreba ea.

- Categorie, am replicat.

- Lasa-ma sa rad, Oliver.

Parea realmente pe dinafara. Atunci am intezarit intaia oara existenta decalajului de culturi dintre noi. Vreau sa spun ca 3 ani si jumătate de studii la Harvard-Radcliffe scosesera , din ea ca si din mine, in foarte larga masura, ceea ce inevitabil, aceasta institutie, conform traditiei ei, produce : niste infatuati de intelectuali; dar in clipa aceea, cand a fost vorba de a accepta ideea ca tatal meu avea o inima de piatra , Jenny nu putea sa nu-si manifeste atasamentul atavic fata de tipul italo-mediteranean de "taticut iubitor de plozi" ; si argumentul ei era de neclintit.

Am incercat totusi sa-i dau, la obiect, o pilda concreta. Ridicola noastra non-conversatie dupa meciul cu Cornell. Categoric, faptul a impresionat-o. Culmea insa e ca a impresionat-o gresit.

- Si cum, a batut tot drumul pana la Ithaca ca sa asiste la porcaria aia de meci?

Am incercat sa-i explic ca tatal meu era din cap pana-n picioare o forma lipsita de continut. Ea ramanea mai departe cucerita de ideea ca batranul facuse un drum atat de lung doar ca sa asiste la un (relativ) atat de banal eveniment sportiv.

- Uite ce e, Jenny, ce-ar fi s-o lasam moarta.

- Slava Domnului c-ai ajuns sa te oftici pe propriul tau tata, mi-a raspuns ea. Asadar, nu esti perfect.

- Si ce, vrei sa spui ca tu esti?

- Fereasca sfantul, Ollie. Daca as fi, n-as fi aici cu tine.

Deci, ca de obicei, inapoi la ale noastre.

5.

As vrea sa spun cateva cuvinte despre relatia noastra fizica.

Pentru un timp curios de lung s-a lasat asteptata. Vreau sa spun prin asta ca multa vreme lucrurile cele mai semnificative au continuat sa ramana intre noi sarutarile de care am vorbit (si pe care mi le amintesc inca in cele mai mici amanunte). In ceea ce ma priveste, trebuie sa spun ca asta nu constituia de loc "procedura standard" : sunt mai curand un impulsiv, nerabdator si iute la actiune. De-ar fi sa iei la alegere oricare fata dintr-o grupa de la Tower Court Wellesley si sa-i spui ca Oliver Barrett IV a avut zilnic

intalnire, timp de 3 saptamani, cu o anume domnisoara, dar ca n-a trecut la actiune, ai fi salutat cu rasete si foarte serioase indoieli despre feminitatea persoanei in cauza. Dar desigur, realitatea era alta.

Nu stiam ce sa fac.

N-as vrea sa ma intelegeti gresit, sau sa dati situatiei o interpretare mecanica. Toate miscarile le cunosteam , fireste, pe dinafara. Numai ca, in cazul de fata, pur si simplu nu-mi venea sa dau piept cu propriile mele sentimente privitor la executie. Jenny era atat de desteapta incat ma temeam sa nu rada de ceea ce, traditional , considerasem stilul strategiei “suav-romantice” (si irezistibile) a lui Oliver Barrett IV. Mi-era de fapt frica sa nu ma trimita la plimbare , asta era. Imi

era si frica sa nu fiu acceptat din motive gresite. Ceea ce incerc sa spun aici e ca aveam fata de Jennifer sentimente total diferite de toate experientele mele precedente : nu stiam nici ce sa spun, nici cui sa ma destainui in legatura cu asta. ("Trebuia sa ma intrebi pe mine", avea ea sa-mi spuna mai tarziu.) Tot ce stiam era ca sentimentele acestea existau. Fata de ea. Fata de ea ca un intreg.

- Ai sa pici la examen, Oliver.

Studiam la mine in camera, amandoi, intr-o duminica dupa-masa.

- Oliver, ai sa pici daca continui sa te holbezi la mine cum citesc, in loc sa-ti vezi de treaba ta. Citeste.

- Nu ma holbez la tine cum citesti. Citesc.

- Tromboane. Te uiti la picioarele mele.

- Doar din cand in cand. La fiecare capitol.

- Cartea ta are capitole exagerat de scurte.

- As! M-as uita mai bine in oglinda, mademoiselle Narcis : te crezi mai bine decat esti.

- Stiu. Dar ce vrei sa-i fac? Daca asta-i parerea ta ...

Am azvarlit din maini volumul si m-am dus langa ea, in coltul opus al odaii.

- Jenny, pentru numele lui Dumnezeu, cum iti inchipui c-as putea fi in stare sa-l citesc pe John Stuart Mill cand mor in fiecare clipa sa fac dragoste cu tine?

Isi arcui sprancenele a incruntare.

- Oh, Oliver, te rog!

Eram acum pe jos, langa scaunul ei. Isi arunca din nou privirea peste carte.

- Jenny ...

Inchise cartea incet, o lasa jos, apoi imi cuprinse gatul cu amandoua mainile.

- Oliver ... te rog.

Totul s-a petrecut instantaneu. Absolut totul.

Primul nostru contact fizic a fost la antipodul primului nostru contact verbal. Atat de impacat, atat de bland, atat de tandru. Nu-mi inchipuisem niciodata ca aceasta ar putea fi adevarata Jenny : cu atata tandrete in atingere - atat de dulce si de afectuoasa. Teribil de socante pentru mine au fost insa propriile mele reactii. Devenisem tandru. Devenisem calin. Acesta sa fi fost adevaratul Oliver Barrett IV?

Cum va spuneam, n-o vazusem niciodata pe Jenny mai decoltata decat ingaduia privirii deschiderea unui singur nasture de la gat. Am

fost asadar intrucatva surprins sa constat ca purta la piept o cruciulita de aur. Prinsa de un lantug fara inchizatoare. Vreau sa spun ca facand dragoste nu si-a scos cruciulita de la piept. Mai tarziu, intr-un moment de ragaz al acelei dupa-amieze atat de frumoase - una din clipele cand totul si nimic nu mai conteaza - am mangaiat usor cruciulita si am intrebat-o ce crede c-ar avea de spus duhovnicul ei despre situatia in care ne aflam ; si asa mai departe. Mi-a raspuns ca nu avea duhovnic.

- Dar nu esti o fata buna - *catolica*? am intrebat-o iar.

- Daca tii neaparat, sa spunem ca sunt o fata ... *buna*.

Si m-a privit intrebator, ca pentru confirmare. Am zambit. Mi-a raspuns cu un suras.

- Asadar , doua lucruri din trei.

Am intrebat-o atunci ce era cu crucea pe lantugul acela fara deschizatoare. Da : nici mai mult, nici mai putin. Mi-a replicat ca fusese al mamei ; o purta din considerente sentimentale, nu de religie. Conversatia s-a reintors apoi la noi insine.

- Hei, Oliver, ti-am spus ca te iubesc? a intrebat ea.

- Nu, Jen.

- De ce nu m-ai intrebat?

- Sa-ti spun sincer : mi-era frica.

- Poti sa ma intrebi acum.

- Ma iubesti, Jenny?

M-a privit si, de loc evaziva, mi-a raspuns cu o intrebare :

- Tu ce crezi?

- Da. Deh. Poate.

Am sarutat-o pe gat.

- Oliver?

- Da?

- N-as putea spune de fapt ca te iubesc...

Dumnezeule, ce mai era si asta?

- Te iubesc *foarte mult*, Oliver.

6.

Ray Stratton mi-e drag.

S-ar putea sa nu fie un geniu, sau cine stie ce glorie sportiva (cam malai mare la fotbal), dar mi-a fost intotdeauna prieten sincer si bun tovaras de camera. Dar cate n-a avut de indurat din partea mea in ultimul an de colegiu! Ma intreb unde se aciua sa studieze de atatea ori cand, venind acasa sa se apuce de carte, pe clanta de la intrare il intampina cravata mea (semnal conventional pentru : "Atentie, inaintu se lucreaza") ? Recunosc ca nu se omora cu invatatura , dar din cand in cand n-avea incotro, caci veneau examenele. Sa spunem ca mergea

sa invete in sala de lectura a caminului, sau la Lamont, sau chiar la "Pi Eta Club". Dar unde mergea sa se culce in noptile acelea de sambata spre duminica, in care Jenny si cu mine hotaram sa incalcam regulamentul si sa ramanem totusi impreuna? Saracul Ray era nevoit probabil sa umble cu bogdaproste prin vecini, in presupunerea ca ei n-aveau vreo combinatie a lor. Noroc, cel putin, ca toate astea se petreceau in sezonul mort de fotbal. As fi facut si eu acelasi lucru pentru el.

Dar, va intreb, care a fost rasplata lui Ray pentru acest tratament? Ii impartaseam pe vremuri orice amanunt al fiecarui punct marcat in triumfurile mele amoroase. Acum insa, nu numai ca aceste inalienabile drepturi de dormitor ii erau tagaduite, dar, mai

mult decat atat, o singura data nu i-am marturisit deschis realitatea despre ceea ce se petrecea intre mine si Jenny. Ii aduceam la cunostinta pur si simplu ziua si ora cand aveam nevoie de camera ; doar atat. Stratton tragea ce concluzie voia.

- Fii atent, Barrett, nu face pe nebunul, zi si mie : da sau nu? ma intreba el intr-una.

- Raymond, in calitate de prieten iti cer insistent un singur lucru : nu-mi cere sa-ti raspund.

- Dar Dumnezeule, Barrett, ce naiba tot faceti impreuna atatea dupa-mese in timpul saptamanii, toate serile alea de vineri, toate noptile de sambata spre duminica? E musai; trebuie : ai avut-o.

- Atunci ce-ti mai bati gura sa ma-ntrebi, Ray?

- Pentru ca-i *nesanatos*.

- Ce?

- Toata situatia asta, Ol. Ascuta la mine, asa ceva nu s-a intamplat cu tine niciodata. Niciodata n-ai pus asa un embargo pe detalii - si tocmai fata de mine. Nu-mi spui nimic. E ilegal. E nesanos. Doamne sfinte, ce naiba poate face atat de deosebit?

- Ray, draga, intr-un amor serios

...

- Amor?

- Sa nu te-apuci sa spui ca-i o vorba murdara.

- La varsta ta? Amor? Dumnezeu Doamne, ma inspaimanti, mi-e frica.

- Ti-e frica? Si pentru ce? Ce-ti inchipui, ca m-am tacanit?

- Ma tem pentru situatia ta de burlac, Ol ; pentru libertate. Pentru viata ta!

Saracul Ray. Vorbea serios.

- Te temi c-ai sa pierzi un coleg de dormitor, ei?

- Aiurea. Am chiar un coleg *in plus* : de cand dumneaei petrece atata timp cu tine *aici*.

Ma pregateam de concert, asa ca dialogul nostru trebuia sa ia sfarsit foarte curand.

- Lasa morcovul , Raymond. O s-avem garsoniera aceea la New York . Alte bambine noi in fiecare seara! Sa vezi ce viata o sa fie!

- Nu-mi spune mie de morcov. Pustoaica asta te-a inhatat, Ol, asculta ce-ti spun.

- Aiurea : totul e dirijat ; fii calm cand iti spun!

Tocmai imi potriveam nodul cravatei, pornind-o catre usa. Stratton nu parea prea lamurit.

- Hei, Ollie?

- Da!

- Dar ai avut-o, este?

- Dumnezeuule, Stratton!

Nu mergeam la concert cu Jenny ; mergeam de asta data, *s-o vad*. In acea seara, la Dunster Hall, "Bach Society" canta al cincilea concert brandenburgic si Jenny era solista la clavecin. O ascultasem , fireste, de nenumarate ori, niciodata inasa cu orchestra si public. Doamne, cat eram de mandru! N-a facut, din cate ma pricep, nici o greseala.

- Ai fost nemaipomenita, i-am marturisit la iesire.

- Asta arata cat de mult te pricepi la muzica.

- Ma pricep destul.

Ne aflam in perimetrul Dunster Hall. Era o dupa-amiaza de aprilie cand ai impresia ca la Cambridge, Massachusetts, primavara soseste de-adevaratele. Colegii ei se perindau prin apropiere (inclusiv Martin Davidson, care ma

bombarda cu taciturne priviri dusmanoase), asa ca mi-a fost imposibil sa ma lansez cu ea in demonstratii despre chei, solfegii si game.

Am traversat Memorial Drive si am luat-o de-a lungul apei.

- Potoleste-ti entuziasmele, Barrett. Fa-mi placerea asta. Nu cant deloc extraordinar. Sunt pur si simplu Ok. Nici macar la nivelul unei "reprezentative universitare" Doar Ok. Asta-i tot : Ok?

Ce mai puteam sa spun, cand singura declina in acest fel orice elogiu?

- Ok. Canti Ok. Vreau sa mai spun un singur lucru : sa te tii de treaba tot asa.

- Ce-ti veni? Cine-ti spune ca n-am sa ma tin de treaba? Am sa iau chiar lectii cu Nadia Boulanger...

Ce naiba mai era si asta? Din

felul brusc cum n-a mai adaugat nimic, am inteles numaidecat ca o luase gura pe dinainte.

- Cine? am intrebat eu intrigat.

- Nadia Boulanger. O profesoara celebra. La Paris. Ultimele cuvinte le rostise insa cam precipitat.

- La Paris? am intrebat eu pe invers, domol.

- Nu ia americani decat pe ochi si pe spranceana. Am avut un noroc colosal. E o bursa fantastica.

- Jennifer , sa nu spui ca pleci la Paris.

- Dar n-am vazut Europa niciodata. Abia astept sa plec, s-o vad.

Am apucat-o de umeri. Poate devenisem brutal, nu stiu.

- Asculta : si de cat timp pastrezi secretul asta pentru tine?

Atunci, pentru prima data Jenny nu m-a putut privi in ochi.

- Ollie, nu fi stupid, spuse ea. E inevitabil.

- Ce-i inevitabil?

- Absolvim ultimul an si ne vedem de treaba, fiecare pe calea lui. Tu mergi la Drept ...

- Moment : explica-mi te rog la ce te referi.

Acum ma privea drept in ochi. Si expresia fetei ei trista.

- Preppie, familia ta e foarte bogata, eu sunt un zero din punct de vedere social.

O tineam mai departe de umeri.

- Nu vad ce naiba are chestia asta de-a face cu "fiecare pe calea lui". *Acum* suntem impreuna ; suntem fericiti.

- Ollie, nu fi stupid, a repetat ea. Harvard e ca sacul lui Mos Craciun. Poti indesa in el fel de fel de jucarii : tot ce-ti trece prin cap. Dar a doua zi, sacul se rastoarna cu

gura-n jos si e golit ; gata sarbatoarea ...

Ezita.

- ... si atunci trebuie sa te intorci de unde ai plecat.

- Vrei sa spui c-ai sa te-ntorci sa toci taietei la Cranston, Rhode Island?

Spuneam lucruri disperate.

- Paste fainoase, corecta ea. Si nu glumi pe socoteala tatalui meu.

- Dar atunci, Jenny, te implor, nu ma parasi.

- Dar atunci, Ollie, despre bursa ce-ai de spus? Si despre Paris ce-ai de spus? Despre Parisul pe care nu l-am vazut niciodata?

- Dar despre casatoria noastra ce-ai de spus?

Eu eram cel ce scosese aceste cuvinte, desi pentru o fractiune de secunda nici nu mi-a venit sa cred ca iesisera din gura mea.

- A spus cineva ceva de casatorie?

- Da, eu. Ti-o spun acum.

- Vrei sa devin sotia ta?

- Da.

Inclina capul, fara sa zambeasca, si intreba doar :

- Pentru ce?

Am privit-o drept in ochi.

- Pentru ca, am spus.

- Oh, facu ea. Nu-i un motiv chiar atat de rau ...

M-a luat de brat (nu de maneca, de asta data) si am pornit mai departe amandoi de-a lungul apei. Nu mai era intr-adevar nimic de adaugat.

7.

Ipswich, Massachusetts, e la aproximativ 40 de minute de Mystic River Bridge - depinde de cum conduci si de starea vremii. Personal, mi se intamplase o data

sa parcurg distanta si in 29 de minute. Un anume domn si foarte distins bancher din Boston sustine ca ar fi parcurs-o intr-un timp mai scurt ; dar atunci cand intra in discutie cronometraje sub 30 de minute intre Bridge si vila Barrett devine foarte greu sa poti deosebi realitatea de fantezie. Parerea mea ramane ca 29 de minute reprezinta aici o limita absoluta. Ma refer si la faptul ca stopurile de pe autostrada 1 nu pot fi ignorate de nimeni, nu stiu ce credeti dumneavoastra.

- Conduci ca un dement, imi spuse Jenny.

- Suntem la Boston, am replicat. Toti conduc ca niste dementi.

Un stop la autostrada 1 ma obliga sa franez.

- Ai sa ne omori pe amandoi, aici, inainte ca parintii tai sa apuce sa ne ucida cu zile.

- Jenny, te-as ruga sa tii cont de faptul ca parintii mei sunt niste oameni foarte draguti.

Se aprinse semnalul verde. In mai putin de 10 secunde, MG-ul meu atingea suta.

- Pana si Moas'sa pe gheata? intreba ea.

- Cine?

- Oliver Barrett III.

- Ah, tata-i baiat bun. Zau c-o sa-ti placa.

- De unde stii?

- Place tuturor, am replicat eu.

- Atunci tie de ce nu-ti place?

- Tocmai pentru ca toata lumea-l place, am spus eu.

La urma urmelor, nu stiu ce ma apucase sa le-o prezint. Asta imi mai lipsea - binecuvantarea batranului "Stonyface". In parte era si din cauza ei : dorise acest lucru. ("Asa se face , Oliver") ; in parte

era la mijloc simplul fapt ca Oliver III reprezenta efectiv banca mea de credit, in cel mai direct sens cu putinta : imi platea universitatea.

Era duminica seara - altfel nici nu se putea ; vreau sa spun ca imprejurarea era obligatoriu foarte *comme il faut* (cum se cuvine) : duminica deci, cand o groaza de masini se inghesuie pe autostrada 1 si impiedica omul sa se grabeasca. Am parasit autostrada, cotind pe Groton Street, o alee laterala cu ale carei viraje eram obisnuit de la 14 ani.

- Dar nu vad nici o casa, observa Jenny. Nu sunt decat cranguri de copaci.

- Casele sunt in spate, dupa copaci.

Pe Groton Street, daca nu esti foarte atent, risti din viteza sa te trezesti trecand pe dinaintea

bifurcatiei spre propria ta adresa. Este exact ce mi s-a intamplat in acea dupa-amiaza. Trecusem de intrare cu circa 200 de metri cand mi-am dat seama si am franat brusc.

- Unde-am ajuns? a intrebat ea.

- Am trecut, am baiguit printre dinti, injurand de mama focului.

O fi fost ceva simbolic in faptul ca m-am intors indarat 300 de metri pana la vila ... Oricum, o data intrat cu masina pe teritoriul Barrett am redus viteza. De la sosea la vila e circa o jumătate de mila. Pe drum mai intalnesti ici si colo - sa le spunem - anexe. Probabil ca , vazute pentru prima oara, produc o impresie extraordinara.

- Ei, dracia dracului, exclama dintr-o data Jenny.

- Care-i chestia, Jen?

- Fara bancuri. La loc comanda, Oliver. Opreste masina.

Am oprit. Era complet panicata.

- Ei, Ol, nu mi-am inchipuit c-o sa fie chiar asa.

- Cum adica?

- In halul asta de bogatie. Probabil ca aveti si *servi* pe aici.

Am vrut sa ma intind, s-o domolesc cu o mangaiere, dar palmele mi-erau transpirate (pentru mine un lucru total neobisnuit), asa ca m-am marginit sa-i dau asigurari verbale.

- Jen, lasa prostiile. O sa vezi ca nu-i decat apa de ploaie.

- De acord, dar poti sa-mi explici de ce imi vine acum , asa, dintr-o data, sa ma fi numit mai curand Abigail Adams sau, stiu eu, Wendy Wasp? (*Nume americane "neaose" ; jocul de cuvinte Wasp (viespe) corespunde initialelor*

White, Anglo Saxon Protestant, prin care paturile catolice, evreiesti si de culoare, desemneaza uneori asa-zisa aristocratie pamanteana SUA)

Am parcurs restul distantei fara sa ne mai spunem nimic ; am franat in fata vilei, in dreptul treptelor de la intrare. Dupa ce-am sunat, in extremis, Jenny a cedat unui ultim acces de panica.

- Sa fugim! a exclamat ea in secunda cand tocmai asteptam sa se deschida usa.

- Sa ramanem si sa combatem, i-am raspuns.

Nu-mi pot da seama daca vreunul din noi glumea spunand acestea.

Usa ne-a fost deschisa de Florence, o batrana si devotata servitoare a familiei.

- Vai, domnisorul Oliver! m-a

intampinat ea.

Dumnezeule, ce nesuferita mi-
era formularea asta de adresare!
“Domnisorul” - cu acea implicita
distinctie peiorativa intre batranul
“Stonyface” si mine.

De la Florence am aflat ca eram
asteptati in biblioteca. Pana sa
ajungem acolo, Jenny a primit in sa
socul unei galerii intregi de
portrete trecute in revista din mers.
Intai, faptul ca unele erau semnate
John Singer Sargent (printre altele ,
un Oliver Barrett II, in ulei, expus
cateodata si la Boston Museum),
apoi - si mai ales - faptul ca nu toti
membrii familiei aveau numele
Barrett. Unii inaintasi Barrett de
sex femeiesc, dadusera prin alianta
nastere unor figuri ca Barrett
Winthrop, Richard Barrett Sewal si
altii ; era apoi Abbott Lawrence
Lyman, care avusese temeritatea

de a razbi prin viata (si prin Harvard - analogia e implicita) si sa devina laureat al unui mare premiu de chimie, fara sa poarte in vreun fel ilustrul patronimic!

- Iisuse, exclama ea, pai jumătate de Harvard atarna aicea pe pereti!

- Apa de ploaie, Jenny, am linistit-o eu.

- Nu stiam ca esti ruda si cu Debarcaderul Sewal, a remarcat ea.

- Ei, da, vezi bine, ma trag dintr-o descendenta de pietrari si schelari!

La capatul lungului sir de portrete, drept inaintea intrarii in biblioteca, era o vitrina de cristal. In vitrina cupe. Trofee sportive.

- Colosal, facu Jenny. N-am mai vazut asa ceva ; parca-s din aur si argint adevarat ...

- Pai sunt.
- Dumnezeule! Si-s ale tale?
- Nu. Ale lui.

Faptul ca trofeul olimpiadei de la Amsterdam lipsea de aici era indiscutabil una din problemele legate de amintirile personale ale lui Oliver Barrett III. Cu sau fara cupa olimpica , nu incapea insa discutie ca batranul avea totusi o panoplie intreaga de trofee semnificative, cucerite in cele mai diverse competitii de canotaj. Foarte multe. O groaza. Proba sclipitoare si concreta a acestui adevar lua acum ochii lui Jennifer.

- La campionatele de popice de la Cranston nu se dau niciodata asemenea chestii.

Apoi cred ca mi-a tras un ghiont cu cotul.

- Si tu, Oliver, n-ai trofee?
- Ba da.

- Intr-un cufar?

- Nu. Sus in camera. Sub pat.

Mi-a aruncat o scumpa privire Jennifer, atat de proprie si inimitabila, si mi-a soptit la ureche :

- Mai incolo mergem sa le vedem, da?

N-am mai apucat sa-i raspund, nici sa verific adevaratul mobil care dictase propunerea acestei expeditii la mine in dormitor, cand dintr-o data , am fost intrerupti.

- Ei, bun venit!

Moas'sa pe gheata! Era batranul in persoana!

- Ah, bun gasit! Ti-o prezint pe Jennifer ...

- Incantat de cunostinta.

Inainte sa fi avut timp sa fac prezentarile, ii si daduse mana. Observam ca , de asta data, renuntase la uniforma lui obisnuita

de bancher. Da, într-adevar, Oliver III purta un sacou “sport” din casmir. Iar pe fizionomia lui, obisnuit impietrita, flutura acum un suras insidios.

- Poftiti va rog, sa intram, sotia mea ne asteapta alaturi.

Pe Jennifer o astepta in biblioteca un al doilea soc fara egal : intalnirea cu Alison Forbes, supranumita “Topsy” Barrett (in momentele mele malitioase, imi placea sa-mi inchipui felul in care porecla ei din scoala ar fi afectat-o in cazul cand n-ar fi ajuns sa dirijeze cu zel patronajul operelor filantropice si muzeelor). De fapt, din scripte reiesea foarte clar ca “Topsy” Forbes nu-si absolvise scoala niciodata. Parasise Colegiul Smith in anul II, cu binecuvantarea neconditionata a parintilor ei, spre a se marita cu Oliver Barrett III.

- Sotia mea ... Alison, ti-o prezint pe Jennifer!

Se si grabise sa uzurpe rolul de-a face prezentarile!

- Calliveri, am adaugat eu, deoarece Old Stony nu cunostea numele ei de familie.

- Cavilleri, a precizat Jenny politicoasa - caci ii pronuntasem numele gresit, pentru prima si ultima oara in viata mea.

- Ca in "Cavaleria Rusticana"? a intrebat atunci mama, pesemne din dorinta de-a dovedi ca, in pofida statutului ei de casnica, era totusi o femeie cultivata.

- Intr-adevar, i-a raspuns Jenny zambind. Fara nici o legatura de rudenie, insa.

- Ah, spuse mama.

- Ah, spuse tata.

La care - incapabil sa ma dumiresc daca prinsesera sau nu

spiritul lui Jenny - n-am avut altceva de adaugat decat :

- Ah?

Mama si Jenny si-au dat mana ; apoi, dupa obisnuitul schimb de banalitati, practic imposibil de depasit la noi in familie, ne-am asezat cu totii in fotolii. Toata lumea era calma. Eu incercasem sa prind din aer miscarea. Indiscutabil, mama trecuse la scrutarea atenta a lui Jennifer, facand probabil aprecieri asupra felului cum era imbracata (nu "province" de asta data!) , asupra tinutei, atitudinii si , desigur, accentului. Imposibil de disimulat : accentul Cranstonului se putea sesiza chiar in frazele ei cele mai politicoase. Poate ca si Jenny la randul ei o scruta pe mama. Se spune ca fetele au obiceiul asta. Si ca ar scoate la iveala descoperiri interesante cu privire la baietii care

urmeaza sa le devina soti. Poate ca-l scruta si pe Oliver III. O fi observat ca-i mai inalt ca mine? Dar despre sacoul sport ce-o fi zicand?

Oliver III, ca de obicei, isi concentra tirul asupra mea.

- Cum te mai lauzi, baiete?

Pentru un fost titular al unei burse Rhodes batranul era un *causeur* lamentabil.

- Prea bine, dom'le. Prea bine.

Dintr-un simt al echilibrului conversational, mama o intretinea pe Jennifer.

- Cum a fost drumul?

- Foarte placut, raspunse Jenny. Placut si ... rapid.

- Da, Oliver conduce repede, interveni Old Stony.

- Dar nu mai repede ca tine, tata, am intors-o.

Ce avea sa mai adauge la asta?

- Hm, da. Sigur.

Te cred ca "sigur", altfel nici ca se putea.

Mama care-i intotdeauna de partea lui, oricare ar fi situatia, schimba urgent vorba in directia unui subiect de interes mai general - muzica, arta - sau asa ceva. As minti daca as spune ca ascultam atent. Dupa cateva momente , m-am trezit cu o ceasca de ceai in maini.

- Multumesc, am spus ; apoi am adaugat : dar foarte curand o sa trebuiasca sa plecam ...

- Ce spui? facu Jenny.

Se pare ca discutia era despre Puccini, sau altceva, si remarca mea cazuse intrucatva ca nuca in perete. Mama s-a uitat atunci la mine (eveniment rar).

- Dar parca intelesesem ca ati venit sa luam masa impreuna?

- Ah, dar nu putem.

- Desigur, spuse Jenny, sincronizand perfect.

- Trebuie sa fiu inapoi, stii bine - m-am adresat cu seriozitate catre Jen.

Jenny mi-a aruncat o privire stil "ce tot vorbești acolo?". Atunci, batranul Stonyface se pronunta in urmatoarele cuvinte :

- Ramaneti la masa. E un ordin!

Surasul prefacut care-i flutura pe buze nu contrazicea intru nimic porunca. Dar nu eram dispus sa inghit una ca asta nici macar din partea unui fost finalist olimpic.

- Zau, nu putem, tata, am replicat eu.

- Trebuie, Oliver, decreta atunci Jenny.

- De ce? am intrebat.

- Pentru ca mi-e foame, a raspuns ea.

Ne-am asezat la masa, indeplinind astfel dorinta lui Oliver III. Tata si-a inclinat capul pentru rugaciune. Mama si Jenny il urmara. Cat despre mine, m-am aplecat usor. Iisuse Christose, imi venea sa intru in pamant! Ce-i costa, macar de asta data, sa fi lasat afara rugaciunea? Ce va gandi Jenny? Dumnezeuule, ce intoarcere la obscurantismul evului mediu!

- Binecuvanteaza , te rugam Doamne, aceasta masa si ajuta-ne pururea sa ne amintim de toate nevoile si lipsurile aproapelui nostru. In numele Domnului nostru Iisus Christos.

- Amin, incheie mama (si Jenny - dar foarte stins) .

- Play! am lansat eu, jumatate in gluma.

Nimeni nu parea amuzat. Jenny

mai puțin decât toți. Își întoarse privirea de la mine. Oliver III îmi arunca o uitătură piezită :

- Mi-ar face realmente plăcere să te vad din când în când jucând și tenis, Oliver.

Dacă n-am mâncat într-o tăcere mormantă, faptul se datorește remarcabilei capacități a mamei de a reanima, cu mici banalități, conversația la rastimpuri.

- Deci, sunteți de fel din Cranston, Jenny?

- Da, cam așa ceva. De fapt mama era născută la Fall River.

- Familia Barrett are fabrici la Fall River, observă Oliver III.

- Unde timp de generații au fost exploatați muncitorii, adaugă Oliver IV.

- În secolul 19, precizează Oliver III.
Mama zămbi, aparent satisfăcută că Oliver *al ei* castigase

mingea. Dar prea devreme.

- Ce se aude cu proiectele acelea de automatizare a muncii pe-acolo? am reluat eu din vreau.

A urmat o mica pauza. Ma pusesem in garda pentru o riposta fulgeratoare.

- Ce se-aude cu cafeaua? rosti Alison Forbes Topsy Barrett.

Ne-am retras apoi in biblioteca pentru ceea ce , indiscutabil, trebuia sa fie ultima runda. Jenny si cu mine aveam cursuri a doua zi dimineata ; Stony avea banca, si asa mai departe ; Topsy avea cu siguranta la randul ei un punct meritos de program matinal.

- Putin zahar, Oliver?

- Oliver bea intotdeauna cu zahar, draga mea , spuse tata.

- Asta seara, nu, multumesc, am raspuns eu. Asa, goala. Mersi.

Bun. Toata lumea era instalata,

sorbind comod din cafele, nu mai aveam nimic sa ne spunem. M-am infiintat asadar cu un subiect de discutie.

- Spune, Jennifer, am intrebat dintr-o data, ce parere ai despre "Detasamentul Pacii"?

- Oh, te pomenesti ca le-ai si spus, O. B.? facu mama catre tata.

- E prematur, draga mea, raspunse Oliver III, afisand o falsa modestie, din care se citea insa raspicat : "intreaba ; hai, intreaba!" Era deci obligatoriu.

- Ce-i cu asta, tata?

- Nimic important, Oliver.

- Dar cum poti spune una ca asta? interveni mama, intorcandu-se neintarziat catre mine, spre a difuza cu putere maxima mesajul (am spus ca era de partea lui) :

- Tatal tau va fi numit in curand presedinte al "Detasamentului

Pacii”.

- Oh!

Jenny scoase la randul ei un “oh!” - dar pe un ton diferit, mai vesel.

Tata se prefacea stanjenit, mama pareea ca asteapta sa ma infiintez cu un salamalec, sau asa ceva. Da-o-ncolo, la urma urmelor nu era postul de Secretar de Stat!

- Felicitari, Mr. Barrett! Jenny luase initiativa.

- Da, sigur, felicitari, am aprobat in urma ei.

Mama murea sa deschida o discutie despre marea bomba.

- Sunt absolut convinsa c-o sa fie o splendida experienta educativa , porni ea.

- Oh, da, incuviinta Jenny.

- Da, sigur, am adaugat eu, fara deosebita convingere. Hm - fii buna si paseaza-mi zaharul, te rog.

8.

- Jenny, orice-ai zice, doar nu-i Secretar de Stat, ce naiba!

In cele din urma, goneam inapoi catre Cambridge, slava Domnului.

- Oricum, Oliver, ai fi putut sa te arati ceva mai entuziasmat.

- L-am complimentat, ce vrei?

- Fantastic de marinimos din partea ta.

- Ce dracu voiai sa spun?

- Nu stiu, zau, Dumnezeule, a oftat ea, dar toata povestea asta ma imbolnaveste.

- Nu mai putin, am adaugat.

Am mers apoi o bucata de drum fara sa ne mai spunem nimic. Undeva plutea totusi o neintelegere.

- Si care-i povestea care te imbolnaveste, Jen? am intrebat-o eu, dupa un prelung timp de cugetare.

- Felul dezgustator in care-l tratezi pe propriul tau tata.

- Si ce parere ai despre felul dezgustator cum se poarta el cu mine?

Papara era gata. Mai precis, portia de spaghetti cu sos. Jenny se ambala intr-adevar intr-o vehementa diatriba despre datoria dragostei filiale - tot sindromul ei italo-mediteranean. Si cat de nerrespectuos eram.

- Il iei peste picior, il iei in balon, iti bati joc tot timpul!

- E reciproc, Jen. Sau nu ti-ai dat seama?

- Am impresia ca nu te-ai da inapoi de la nimic , doar, doar sa-i pui si tu capac.

- Sufletu'! Imposibil de pus capac lui Oliver Barrett III.

A urmat o mica tacere curioasa ; dupa care mi-a raspuns :

- Decat, eventual, luand-o de sotie pe Jennifer Cavilleri ...

M-am stapanit cat a fost necesar ca sa trag masina pe dreapta, in parking-ul unui motel cu restaurant pescareasc. M-am intors apoi catre Jennifer si mi-am iesit din pepeni.

- Va sa zica, asta crezi tu despre mine?

- Cred ca face si asta parte din ceea ce cred , mi-a raspuns ea, foarte calm.

- Jenny, tu nu crezi ca te iubesc? am inceput sa strig la ea.

- Ba da, mi-a raspuns, pastrandu-si calmul inca. Dar, dintr-un fel de nebunie, iubesti in acelasi timp si situatia mea sociala - care-i negativa.

Nu ma puteam gandi la alt raspuns decat *nu*. Am repetat *nu* , de nu stiu cate ori, pe toate tonurile. Eram ingrozitor de

suparat, imi dadeam seama ca putea chiar sa aiba putina dreptate in ceea ce spusese.

Nici ea nu parea deosebit de bine dispusa.

- Nu pot sa ma pronunt in nici un fel, Ollie. Cred numai ca si asta face parte din sentimentul tau. Asa cum si eu, la randul meu, nu tin numai la tine : tin si la numele tau - pana si la numeralul din coada.

A privit intr-o parte, si am crezut ca o sa inceapa poate sa planga. Dar nu ; si-a incheiat gandul :

- La urma urmelor face si asta parte din ceea ce esti.

Am tacut o clipa, cu privirea atintita la firma clipitoare de neon : "Midii & Stridii" . Ceea ce-mi placea atat de mult la Jenny era capacitatea de a citi inlauntrul meu, de a intelege o multime de lucruri pe care nu ma mai simteam

obligat sa le formulez anevoie in cuvinte. De pilda, chiar in clipa asta. Dar cum sa admit deschis ca nu eram perfect? Dumnezeu, ea cantarise foarte deschis toata imperfectiunea mea, si *pe a ei*. Doamne, cat de nevrednic ma simteam!

Imi luase complet piuitul.

- Nu vrei sa mananci stridii, Jen?

- Nu vrei sa mananci bataie de la mine, Preppie?

- Ba da, am spus.

Isi stranse pumnul gingas si mi-l lipi de fata. L-am sarutat, apoi am incercat sa ma intind ca s-o imbratisez cu totul ; dar m-a impins cat colo, rastindu-se la mine ca o apucata :

- Porneste motorul, Preppie! Ce mai astepti, misca! Grabeste-te!

Doamne, cat m-am grabit.

Subiectul numarul 1 era excesul

de viteza. Graba. Precipitatiea mea. Nu-mi pot aminti precis cuvintele tatei, dar, in linii mari, textul alocutiunii pe care mi-o tineam la masa, in saloanele Harvard Clubului, era axat pe naravul meu de a actiona prea repede. S-a intins la vorba socrindu-ma sa nu mai infulec asa repede. Ii raspunsesem politicos ca eram de-acum om in toata firea si ca n-ar mai fi cazul sa ma moralizeze in continuare, si nici sa-mi comenteze intr-una purtarile. Mi-a raspuns ca pana si conducatorii politici aveau din cand in cand nevoie de putina critica constructiva. Am luat aceasta drept o aluzie nu tocmai subtila la sarcinile pe care le avusese de indeplinit in timpul primei administratii Roosevelt. Dar n-aveam de gand sa-i aduc aminte de F.D.R. , sau de rolul jucat de el

in reforma bancilor americane. Asa ca am preferat sa tac chitic.

Cum va spuneam, dejunam impreuna la Harvard Club, Boston. (Eu "prea repede" - daca e sa acceptam aprecierile tatei). Eram aici inconjurati de tot felul de indivizi din cercul lui. Diversi colegi, clienti, admiratori si asa mai departe. Era o treaba regizata cu amanuntul. Daca trageai putin cu urechea, puteai auzi in dreapta sau in stanga : "Uite-l pe Oliver Barrett". Sau : "La masa aceea e Barrett, cunoscutul sportiv".

Nu era fireste decat o noua runda in lunga noastra serie de non-conversatii. Singura chestie perfect evidenta era ca se batea apa in piua.

- Tata, n-ai nimic de spus in legatura cu Jennifer?

- Si, ma rog, ce-ar fi de spus?

Ne-ai pus doar inaintea unui fapt implinit, nu?

- Bine, dar vreau sa-ti cunosc *parerea*, tata.

- Sunt de parere ca Jennifer e admirabila. Pentru ca o fata de originea ei sa ajunga sa razbeasca pana la Radcliffe ...

Cu atari pseudo-gogoase mieroase pregatea inevitabil deschiderea atacului.

- Dar sa venim la obiect, tata!

- "Obiectul" , in cazul de fata, n-are nimic de-a face cu frumoasa domnisoara, spuse el. Are de-a face doar cu tine.

- Ah? am spus eu.

- E vorba de rebeliune, baiete, adauga el. Rebeliunea ta impotriva mea.

- Tata, dar te rog sa-mi explici in ce masura faptul de a lua de sotie pe o colega de universitate,

frumoasa si inteligenta, constituie o rebeliune. Ai vazut-o. Te-ai convins ca nu e o hippie descreierata...

- *Nu* e o multime de alte lucruri ...

Aha, deci asta era. Obstructie si rahat cu lingura mare.

- Spune-mi sincer, tata, ce te roade mai mult : faptul ca-i catolica sau faptul ca-i saraca?

Imi raspunse printr-un fel de soapta in timp ce se apleca usor catre mine :

- Dar *pe tine*, ia spune-mi, ce te atrage mai mult?

Simteam nevoia sa ma ridic si sa plec. I-am spus-o.

- Stai jos si vorbeste ca un barbat, mi-a cerut el.

“Ca un barbat”, adica cum : prin contrast cu ce? “cu un mucos”? “o fetiscana”? “un soarece”? Oricum, fapt e c-am ramas.

Moas' sa pe gheata - ce satisfactie enorma i-am dat ramanand mai departe la masa. Mi-era clar ca pentru el asta reprezenta nici mai mult, nici mai putin decat o noua victorie.

- Tot ce vreau sa te rog, e sa nu te grabesti : mai asteapta *putin*, spuse Oliver Barrett III.

- Daca poti, fii bun si defineste ce intelegi prin *putin*.

- Termina mai intai Dreptul. Daca-i ceva serios, o sa suporte proba timpului.

- Sigur ca-i *serios*, dar pentru ce naiba sa supun treaba asta unei probe arbitrare?

Pozitia mea era acum fara echivoc. Ma opuneam. Eram contra arbitrariului. Contra tendintei lui de dominare si control asupra vietii mele.

- Oliver. (Incepuse o noua

runda). Nu uita ca esti minor ...

- Adica cum, *minor*? Incepuse sa-mi sara mustarul ; ei, fir-ar sa fie!

- N-ai implinit inca 21 de ani. Din punct de vedere legal nu esti inca major.

- Punct de vedere legal?! Sufletu'! M-am saturat pana-n gat de atatea rahaturi si noduri in papura!

Nu e exclus ca ultimele mele remarci sa fi fost auzite pe la mesele vecine.

Ca pentru a compensa ridicarea tonului de care ma facusem vinovat, Oliver III imi adresa atunci urmatoarea replica sub forma unui tir nimicitor, rostit in soapta :

- Esti liber ; insoara-te cu ea acum : eu insa nu-ti mai dau nici buna-ziua.

Si ce mare scofala, chiar daca ar

fi auzit intreg salonul?

- Tata, de astfel de ziua buna *n-am nevoie!*

Si am iesit din existenta lui, ca sa incep sa-mi traiesc propria viata.

9.

Problema ramanea de rezolvat la Cranston, Rhode Island, orasel situat putin mai la sud de Boston decat e Ipswich-ul catre nord. Dupa lamentabilul esec al prezentarii lui Jennifer socrilor ei prezumtivi ("asasini prezumtivi" - glumea ea), ideea de a face cunostinta tatalui ei era departe de a-mi inspira entuziasm. Ceea ce vreau sa spun e ca ma si vedeam angrenat pana peste cap in combaterea unei enormitati de sindrom italo-mediteranean, agravat si de faptul ca Jen fusese singura la parinti si orfana de mama, legatura dintre tata si fiica fiind, dupa toate

probabilitatile, anormal de puternica. Ma pregateam deci pentru socul cu acest complex de "forte emotionale", cunoscut si din manualele de psihologie.

La acestea toate se adauga faptul ca eram absolut lefter.

Imaginati-va, sa spunem - pentru o fractiune de secunda - pe domnul Olivero Barretto, un simpatic italianas din cartier, la Cranston, Rhode Island. Olivero Barretto se duce la Cavilleri tatal, placintar in numita localitate si-i spune: "As dori sa iau de sotie pe singura dumneavoastra fiica, Jennifer". Care ar putea fi intaia intrebare a batranului macaronar? (N-ar intreba, fireste, nimic de iubire, deoarece a sti cine-i Jennifer inseamna automat s-o si iubesti; acesta e un adevar universal). Nu, Mr. Cavilleri ar pune o intrebare

cam in stilul acesta: “Barretto draga, cu ce-ai de gand sa-i asiguri intretinerea?”

Iar acum, cautati sa va imaginati reactia de om cumsecade a lui Mr. Cavilleri, daca Barretto i-ar raspunde ca , de fapt, cel putin pentru urmatorii 3 ani, situatia e inversa : fata lui ar urma sa asigure intretinerea tanarului ginere! E clar ca bunul Mr. Cavilleri i-ar arata pe loc usa, sau chiar - presupunand ca Barretto ar fi mai pirpiriu ca mine - i-ar face vant afara.

E o treaba care nu se mai discuta.

Veti intelege asadar motivul pentru care , la volanul masinii mele, in acea dupa-amiaza de mai, indreptandu-ne catre sud, respectam cu cea mai mare strictete toate semnele indicatoarelor de viteza postate de-

a lungul autostradei 95. La un moment dat, Jenny, care se deprinsese in ultimul timp cu placerile vitezei, mi-a atras chiar atentia, sub forma de repros, ca mergem cu 40 pe o portiune unde eram autorizat sa ating 45 de mile pe ora. I-am explicat ca voiam sa trag cu urechea la bataia motorului - ceea ce, fireste, ea n-a crezut.

- Jen, te rog, i-am spus eu, povesteste-mi din nou.

Rabdarea nu era virtutea cardinala a lui Jenny, asa ca a refuzat sa-mi mai intareasca moralul raspunzand pentru a nu stiu cata oara la toate intrebarile stupide pe care i le mai adresasem.

- Te implor, Jenny, pentru ultima oara.

- Am vorbit cu el la telefon. I-am explicat. A spus o.k. Asta pe englezeste, pentru ca - asa cum ti-

am mai spus, si cum s-ar parea ca nu vrei sa crezi - nu stie o boaba de italiana , afara de cateva injuraturi.

- Bine, dar ce *inseamna* o.k.?

- Vrei sa insinuezi ca Scoala de Drept de la Harvard e frecventata de un student incapabil sa dea definitia termenului "o.k."?

- Dar nu-i un termen juridic, Jen.

Si-a asezat o mana pe bratul meu. Slava Domnului, asta puteam pricepe. Totusi, mai simteam lipsa unei clarificari.

- De fapt, o.k. ar fi putut sa insemne si : "n-am ce-i face, deci accept".

In inima ei, atat de buna si caritabila, a mai gasit atunci resurse sa-mi mai repete pentru a *n* oara detaliile convorbirii avute cu tatal ei. Ii parea bine. Realmente. Nu se gandise intr-adevar niciodata

ca, trimitand-o la Radcliffe, avea sa o marite ulterior cu primul vecin (unul, de altfel, ii si ceruse mana inainte de plecarea la colegiu). Ca la inceput n-a vrut sa creada ca viitorul ginere poarta numele Oliver Barrett IV. Si ca , in legatura cu aceasta, a avertizat-o chiar impotriva violarii celei de-a 11-a porunci.

- Care mai e si aia? am intrebat-o.

- Sa nu spui gogosi tatalui tau, a fost raspunsul ei.

- Oh!

- Si asta-i tot, Oliver. Te rog sa ma crezi.

- Stie ca n-am avere?

- Da.

- Nu-i pasa?

- Cel putin aici, el si cu tine aveti un punct comun.

- Dar este c-ar fi mai bucuros

dac-as avea gologani?

- Tu nu?

- N-am mai scos un singur cuvânt până la destinație.

Jenny locuia pe Hamilton Avenue, o stradă cu un lung șir de case din lemn, cu o droaie de copii la tot pasul, pe trotuare, și câțiva copaci pricajiti aici și acolo. De la volan, cautând din ochi un loc de parcare, prima mea impresie a fost aceea că mă aflam în altă țară. Întai și întai, peste tot, lume. Apoi, carduri întregi de copii jucându-se în stradă ; familii stateau adunate ciorchine pe dinaintea caselor, aparent fără altă ocupație în acea după amiază de duminică decât de a căsa gura la manevrele mele de la volanul MG-ului.

Jenny sari din mașina prima. Aici, în Cranston, reflexele ei aveau parca o agerime neobisnuită : ai fi

zis ca-i un greier. O ovatie cat se poate de dezordonata s-a pornit spontan in clipa cand lumea adunata inaintea intrarii si-a dat seama ce pasager transportam. "La Cavilleri", chiar ea! Cand mi-am dat seama cu ce strigate de simpatie o intampinau, aproape ca mi-a fost rusine sa mai cobor. Am realizat concomitent ca n-aveam efectiv nici cea mai mica sansa sa trec, macar o singura clipa, drept un ipotetic "Olivero Barretto".

- Hei, Jenny! o apostrofa dintr-o data un fel de matroana cu formidabila verva.

- Oh, doamna Capodilupo, ce mai faceti? ii striga Jenny drept raspuns.

Am iesit atunci cu grija din masina. Simteam cum toate privirile se atintisera asupra mea.

- Alo, cine-i baiatul? tipa

doamna Capodilupo.

Destul de puțin subtili oamenii de aici, mi-am zis în sinea mea.

- Nu-i nimic! îi răspunse amuzată Jenny, scotând un nou strigat. Ceea ce m-a imbarbatat peste măsură.

- O fi! tipa doamna Capodilupo, către mine de asta dată, dar să știi că fata în schimb e cineva!

- Las' că știe el! răspunse Jenny glumet.

Se-ntoarse apoi să dea satisfacție și partii de vis-à-vis.

- Las' că știe el! repetă ea spre celălalt grup de admiratori.

Ma apuca de mână (eram ca un fel de venetic calcând pragul unui paradis) și urcaram împreună treptele spre etajul casei nr. 189 A.

A fost un moment curios.

Stateam înfipt acolo, în picioare, și Jenny tocmai apucase să spună :

- Acesta-i tata, Ol ...

Phil Cavilleri, un barbat mai mic ca mine si cam indesat, botocanos - tip Rhode Island - in jur de 50 de ani, imi intinse mana.

Am apucat-o ; pot spune ca mi-a scuturat-o destul de zdravan.

- Incantat de cunostinta, domnule.

- Phil, ma corecta el. Ma numesc Phil.

- Phil, domnule, am reluat eu continuand sa-i strang mana.

Apoi, totodata, a fost si un moment de spaima. Caci nici n-apucase bine sa dea drumul mainii mele drepte, ca Mr. Cavilleri se si intorsese catre fiica lui, scotand urmatorul racnet de necrezut :

- Jennifer!

O fractiune de secunda nu se petrecu nimic altceva. Apoi insa se napustira unul in bratele celuilalt.

Si se strangeau. Tare. Cat puteau de tare. Leganandu-se incoace si incolo. Tot ce Mr. Cavilleri mai putu rosti in chip de comentariu la aceasta introducere fu repetarea (tot mai duioasa) a numelui fiicei sale : *Jennifer*. Si tot ce absolventa si premianta sa fiica a putut sa spuna drept raspuns a fost o singura silaba : *Phil*.

Eram categoric omul de pe tusa.

O anumita norma facand parte din alesul meu bagaj educativ mi-a folosit in ziua aceea, scotandu-ma de la ananghie. Mi se tinusera dintotdeauna interminabile prelegeri in legatura cu indatorirea de *a nu vorbi niciodata cu gura plina*. Intrucat Phil si fiica sa unelteau fara oprire in vederea umplerii amintitului orificiu, nu m-am socotit catusi de putin obligat sa vorbesc. Am ingurgitat insa

probabil o cantitate record de placinte italienești. În încheierea copiosului consum, am disertat destul de amplu, cum m-am priceput mai bine, despre sortimentul care-mi placuse cel mai mult (ma înfruptasem în două rânduri din fiecare, ca nu cumva purtarea mea să fie socotită jignitoare) : încântarea celor doi Cavilleri era de nedescris.

- Baiatul e o.k., declară Phil Cavilleri către fiica sa.

Ce putea să însemne asta?

N-aveam de fapt nevoie de nici o definiție : singurul lucru pe care mi-l doream din toată inima era să știu care anume din putinele și foarte circumspectele mele acțiuni mă învrednicisera de acest mult îndragit epitet.

Imi placusera cel mai mult placintele cele mai bune? Sau, cine

stie, strangerea dreptei mele fusese multumitor de zdravana? Ce anume? aceasta era intrebarea.

- *Ti-am spus* doar ca baiatul e o.k., Phil, se adresa Jennifer lui Mr. Cavilleri.

- E-n ordine, raspunse tatal. Dar trebuia sa ma conving totusi cu ochii mei. Ei, m-am convins. Oliver?

Acum mi se adresa mie.

- Da, domnule?

- Phil.

- Phil, dom'le.

- Esti un baiat o.k.

- Va multumesc foarte mult. Sunt foarte magulit. Realmente. Dumneavoastra stiti cat de mult tin la fiica dumneavoastra. Si dumneavoastra ...

- Oliver, intrerupse Jenny, ce tot indrugi acolo ca un preppie caraghios? Inceteaza odata!

- Jennifer, intrerupse Mr.

Cavilleri, ce-ar fi sa vorbesti cuviincios? Ce moas'sa pe gheata - doar e musafirul nostru!

Cu prilejul cinei (a reiesit ca partea de placintarie nu fusese decat un simplu aperitiv), Phil a incercat sa deschida o discutie serioasa cu mine despre stitudumneavoastra-ce. Dintr-un motiv, zic eu, total nebunesc. Phil era de parere ca ar fi putut sa mijloceasca o impacare intre numitii Oliver III si Oliver IV.

- Lasa-ma sa-i vorbesc la telefon : asa, ca de la parinte la parinte, pleda el.

- Zau, Phil, crede-ma, e curata pierdere de timp.

- Dar nu pot sta asa cu bratele incrucisate sa las un parinte sa-si trimeata fiul la plimbare , nu pot!

- Da, dar nu uita ca si eu la randul meu il trimit pe el la

plimbare.

- Pe dracu! Sa nu te mai aud spunand una ca asta cate zile oi avea, ma-ntelegi? replica el, de-a dreptul suparat. Dragostea de tata e o calitate ce se cere iubita si respectata. E un lucru rar.

- Mai ales in familia mea, am observat eu.

Jenny se ocupa cu servitul, mai mult absenta de la discutie.

- Formeaza-mi numarul, insista mai departe Phil. Lasa c-am eu grija : sa vezi cum se aranjeaza totul.

- Nu Phil, intre tata si mine toate firele au inghetat.

- Asculta la mine, Oliver, ai sa vezi cum le topim noi. Crede-ma : iti spun eu ca le topim. Deh, cand vine timpul de mers la biserica ...

In clipa aceea, Jenny, care tocmai intindea farfuriile pentru

desert, adresa parintelui ei o monosilaba pe ton de avertisment.

- Phil? ...

- Da, Jen, ce-i?

- In legatura cu biserica...

- Mda, ce?

- Hmm - exista , ca sa zic asa, exista aici o obiectie, Phil.

- Ah? facu Mr. Cavilleri. Apoi, tragand cu promptitudine concluzia gresita, se-ntoarse spre mine pe ton de scuza.

- Aa ... sa stii ... n-am vrut de loc sa spun musai *catolica*, Oliver. Adica, asa cum ai aflat probabil de la Jennifer, suntem catolici. Ma refeream insa la biserica ta, Oliver. Dumnezeu binecuvanteaza unirea voastra , pot sa v-o jur, oricare ar fi biserica.

Am aruncat o privire lui Jen, care, in mod invederat omisese punctul cu pricina in discutia lor

telefonica de mai inainte.

- Oliver, imi explica ea, era zau prea mult : nu-l puteam pocni si cu asta, chiar de la inceput.

- Cum adica? intreba imperturbabil afabilul Mr. Cavilleri ; pocniti ; pocniti-ma copii dragi - cu tot ce va trece prin minte.

Nu stiu de ce, tocmai in acea clipa privirile mele cazura asupra unei statuete a Maicii Domnului din portelan, dominand de pe o policioara sufrageria familiei Cavilleri.

- E vorba de chestia cu binecuvantarea bisericii, Phil, spuse Jenny departandu-si privirea de la tatal ei.

- Aha, mda? facu Phil, pregatit pentru ce-i mai rau.

- Hmm ...cum sa-ti spun, exista aici o mica obiectie, Phil, continua ea, privind acum spre mine dupa

ajutor, ceea ce - din ochi -
incercam sa-i dau pe cat ma
pricepeam de bine.

- Cum adica : obiectie despre
Dumnezeu? Despre orice fel de
Dumnezeu?

Jenny dadu aprobator din cap.

- Imi dai voie sa explic, Phil? Am
intervenit eu.

- *Te rog.*

- Nici ea, nici eu nu credem, Phil.
Si nu vrem sa fim ipocriti in
chestiunea asta.

Impresia mea e ca a acceptat
pentru ca venea de la mine. Poate
ca pe Jen ar fi palmuit-o. Fapt este
ca acum el devenise omul de pe
tusa, strainul. Nu mai putea sa ne
priveasca in fata pe niciunul.

- Foarte bine, spuse dupa o
prelunga tacere. As dori numai sa
mi se explice cine va oficia
ceremonia ...

- Noi, am spus.

Privi spre propria sa fiica pentru confirmare. Jennifer aproba din cap. Ceea ce afirmasem era corect.

Dupa alta prelunga tacere, spuse iar :

- Foarte bine.

Apoi, probabil avand in vedere calitatea mea de viitor jurist, ma intreba daca o astfel de casatorie era - cum se spune - "legala" ?

Jenny ii explica atunci ca ceremonia la care ne gandeam urma sa se tina in prezenta capelanului unitarian de la colegiu ("Aha, da, capelanul", murmura Phil) , si ca noi doi aveam , de fata cu el, sa ne adresam unul celuilalt cateva cuvinte.

- Cum, va sa zica si mireasa vorbeste? facu el pe tonul celui care a primit lovitura de gratie.

- Philip, i se adresa atunci

Jennifer, ti-ai putea inchipui o situatie in care fiica ta sa taca?

- Nu, iubita mea, raspunse el, incercand anevoie sa schiteze din coltul buzelor un zambet. Sunt sigur c-ar fi imposibil sa taci.

La intoarcere, am intrebat-o pe Jenny ce parere avea despre felul cum mersese treaba.

- O.k., mi-a raspuns.

10.

Mr. William F. Thompson, prodecan al facultatii de Drept nu-si putea crede urechilor.

- Nu stiu daca v-am inteles exact, Mr. Barrett.

- Da, domnule prodecan.

Nu-mi venise la indemana s-o spun nici prima oara. N-avea cum sa-mi vina mai usor sa i-o repet.

- Am venit sa va solicit o bursa pentru viitorul an scolar, domnule prodecan.

- Vorbiti intr-adevar serios?
- Acesta e motivul pentru care ma aflu in biroul dumneavoastra, domnule prodecan. Ma adresez dumneavoastra in calitate de responsabil al serviciului social pentru studenti.

- Da, dar mi se pare cumva curios. Tatal dumneavoastra ...

- Asta nu-l mai priveste, domnule prodecan.

- Pardon? Prodecanul Thomson isi scoase ochelarii de pe nas si incepu sa le stearga lentilele, folosind extremitatea cravatei.

- Tata si cu mine am intrat, ca sa spun asa, intr-un fel de dezacord.

Prodecanul isi puse la loc ochelarii, si ma privi cu acea expresie inexpresiva pe care trebuie sa fii prodecan ca s-o poti stapani cu desavarsire.

- Acesta-i un fapt deosebit de regretabil, Mr. Barrett, spuse el.

“Pentru cine?” imi venea sa-l intreb. Tipul incepuse sa ma calce pe nervi.

- Da, domnule prodecan. Deosebit de regretabil. Acesta este si motivul pentru care am venit la dumneavoastra. Ma insor luna viitoare. Peste vara sotia mea si cu mine vom lucra. Apoi Jenny - sotia mea - o sa inceapa sa predea la o scoala particulara. Fireste, va fi un salariu. Dar taxa de frecventa e cu totul altceva. Stiti, taxele dumneavoastra sunt cam piperate ...

- Hmm ... da, a raspuns la aceasta prodecanul.

Eu unul, incepusem sa ma satur. Ce, tipul nu pricepea incotro bateam? Ce naiba credea c-am venit sa caut la el in audienta?

- Domnule prodecan, am venit sa va rog sa-mi acordati o bursa. I-am spus-o direct. Era pentru a treia oara. Sunt complet pe geanta, n-am nici un fel de venit, si am fost totusi inmatriculat.

- Ah, da, raspunse Mr. Thomson, actionand acum coarda birocratica. Dar trebuie sa stiti ca ultimul termen pentru cererile de acest fel este de mult expirat.

Ce naiba voia individul? Sa-i povestesc toata porcarea de-a fir in par? Voia scandal? Ce dracu' voia de la mine?

- Domnule prodecan, in momentul cand am facut cererea de inscriere, n-aveam de unde sa-mi inchipui ce-o sa se intample.

- E-n ordine ; de altfel, Mr. Barrett, trebuie sa va spun ca , dupa parerea mea, serviciul social nu are nici o competenta de a se

amesteca in disensiuni de familie. In cazul de fata, o disensiune, trebuie s-o spun, deosebit de dureroasa.

- O.k., domnule prodecan, i-am replicat sculandu-ma in picioare. Inteleg unde bateti. Dar va pot declara ca n-am sa sarut picioarele tatalui meu doar de hatarul dumneavoastra, ca sa puteti beneficia de gloria unui "Barrett Hall" in plus la scoala de Drept.

I-am intors spatele si am plecat. Din usa, l-am auzit ingaimand:

- Dar nu-i corect ...

Eram intru totul de acord.

11.

Miercuri, Jennifer si-a primit diploma intr-un cadru festiv. O multime de neamuri din Cranston, de la Fall River - ba chiar si o matusa din Cleveland - venisera la Cambridge pentru ceremonie.

Intelegerea fusese sa nu fiu prezentat drept “logodnic” ; la randul ei, Jen nu purta inel : asta ca sa nu se simta nimeni (prematur) ofensat ca nu lansam invitatii la nunta.

- Tanti Clara, ti-l prezint pe prietenul meu Oliver, spunea Jenny, fara a uita sa adauge : *Dumnealui* nu e inca absolvent!

S-a cam susotit si s-au impuns ghionturi in dreapta si-n stanga, ba chiar s-au dat si presupusuri fatise, dar rubedeniile n-au putut afla nimic precis, nici de la ea, nici de la mine, cu atat mai putin de la Phil, care, cred eu, trebuie sa fi fost incantat ca nu era nevoit sa poarte cu nimeni discutii despre “iubirea dintre doi atei”.

Joi am devenit - academic vorbind - egalul lui Jenny, luandu-mi diploma de la Harvard, *magna*

cum laudae, ca de altfel si ea. Ce-i mai mult, am fost ales maestru de ceremonii si, in aceasta calitate, imi revenea sarcina de a conduce pe fiecare absolvent la locul lui in cadrul solemnitatii. Asta insemna ca eu deschideam cortegiul, trecand inaintea tuturor - pana si a "super-stelelor" dintre colegi. Imi venea sa le spun acestor tipi ca prezenta mea in frunte era dovada peremptorie a adevarului ca o ora de sport la Dillon Field face cat doua la biblioteca Widener. Totusi, m-am abtinut. Sa nu stricam bucuria nimanui.

- N-am nici cea mai mica idee daca Oliver Barrett III a fost si el de fata. Peste 17.000 de oameni se inghesuie de obicei la Harvard Yard cu prilejul acestei festivitati de inmanare a diplomelor si, desigur, n-aveam sa m-apuc sa scrutez cu

oceanul multimea, rand cu rand. Cele doua permise de intrare pentru parinti le dadusem , fireste, lui Phil si lui Jenny. In definitiv, ca absolvent, batranul "Stonyface" n-avea decat sa ia loc impreuna cu colegii lui de promotie din '26. Si-apoi , la urma urmei, nu scria nicaieri ca trebuia neaparat sa vina. Bancile aveau program si in dimineata aceea.

Cununia a avut loc duminica urmatoare. Motivul pentru care n-am invitat nici o ruda din partea lui Jenny se datora pur si simplu solitudinii noastre ca omisiunea Tatalui, a Fiului si a Sfantului Duh, sa nu puna la grea cumpana pe niste oameni cumsecade si catolici practicanti. Locul actiunii era Philips Brooks House, un edificiu batranicos, in partea de nord a Harvard Yard-ului. Prezida Timothy

Blauvelt, capelanul unitarian al colegiului. Evident, de fata era si Ray Stratton ; invitasesem si pe Jeremy Nahum, un bun prieten de la Exeter, care mersese mai departe nu la Harvard, ci la Amherst College. Jenny invitase pe o prietena de la Briggs Hall si - cine stie - poate din motive sentimentale, pe lungana aceea timida cu care fusese candva de serviciu in sala bibliotecii de la Radcliffe. Si, desigur, Phil.

Phil era in grija lui Ray Stratton. Vreau sa spun ca Ray avea sarcina sa-l faca sa se simta cat mai in largul lui. Nu ca Stratton ar fi fost mai stapan pe situatie! Stateau taciturni amandoi, infipti locului si teribil de stanjeniti, fiecare parand sa intareasca prejudecata celuilalt ca aceasta "auto-cununie" (cum ii zicea Phil) avea sa se dovedeasca

(cum ii dadea intr-una Ray) un “show” de groaza. Si asta numai si numai pentru ca Jenny si cu mine urmam sa ne adresam in public cateva cuvinte! Adevarul e ca vazusem in primavara o ceremonie asemanatoare, cand o colega de a lui Jenny de la Conservator, Marya Randall, se cununase cam in acest fel cu un student de la arte decorative, Eric Levenson. Fusese intr-adevar frumos, si asta ne-a si dat ideea.

- Sunteti gata? a intrebat capelanul.

- Da, am raspuns eu pentru amandoi.

- Dragii mei, se adresa el atunci asistentei, ne-am adunat aici spre a asista la unirea prin casatorie a doua vietii omenesti. Va propun sa ascultam impreuna cuvintele pe care prietenii nostri si le-au ales ei

insisi pentru aceasta clipa sfanta.

Mai intai mireasa. Jenny, care statea inaintea mea, recita poemul pe care si-l alesese. Era foarte emotionant, mai ales pentru mine, caci sonetul era de Elizabeth Barrett Browning.

**Cand sufletele noastre falnice si tari
Stau in tacere fata-n fata din ce in ce
mai apropiate
Pan' ce aripile li se-mpreuna-n flacari**

...

Ma uitam cu coada ochiului la Phil, care era palid si tras la fata, cu privirea coplesita de un amestec de uluire si adoratie. O ascultam pe Jenny terminand poemul - in felul lui o rugaciune pentru

**Salasul dragostei unde sa poposim o
zi,
Impresurati de bezna timpului si a
mortii.**

Apoi a fost randul meu. Avusesem multa bataie de cap ca

sa gasesc un poem citibil care sa nu ma faca sa rosesca. Vreau sa spun ca n-as fi putut sa recit cine stie ce inzorzonari cu pompon. Asa ceva mi-era peste putinta. In schimb, un fragment din Walt Whitman - "Cantecul drumului larg" - desi poate cam scurt, spunea pentru mine totul :

... iti daruiesc mana!

Iti daruiesc iubirea -

Mai de pret ca tot aurul din lume ,

Ma daruiesc pe mine insumi tie -

Mai inainte de legi si de predici .

Doresti sa mi te darui si tu?

Drumeti sa fim pe-acelasi drum?

Alaturi unul altuia pe viata?

Am terminat pe un moment de minunata reculegere si tacere. Apoi, Ray Stratton mi-a inmanat inelul si, Jenny cu mine - noi doi impreuna - am rostit cu glas tare juramantul de casatorie : sa ne iubim si sa ne fim aproape unul

altuia pana in ziua cand moartea ne va desparti.

In virtutea puterii incredintate lui de autoritatile statului Massachusetts, capelanul ne-a declarat apoi sot si sotie inaintea legii.

Daca stau sa ma gandesc bine, masa care a urmat "partidei" (asa numea Stratton ceremonia) a fost cat se poate de pretentioasa, cu toata afisata incalcare a etichetei de rigoare. Jenny si cu mine respinsesem categoric traditia cupelor de sampanie si, intrucat eram atat de putini incat am fi putut incapea intr-un separeu, ne-am dus pur si simplu sa bem la beraria Cronin. Pe cat imi aduc aminte, patronul, Jim Cronin in persoana, ne-a facut cinste cu un rand de halbe, in semn de omagiu adus "celui mai mare jucator de

hochei al Universitatii Harvard, de la fratii Cleary incoace”.

- La oase, huo! a sarit Phil Cavilleri, batand cu pumnul in masa. E mai bun ca toti alde Cleary laolalta!

Philip voia sa spuna, cred eu (de fapt nu asistase in viata lui la o partida de hochei) ca oricat de bine ar fi jucat la vremea lor Bobby sau Billy Cleary, nici unul dintre ei nu o luase de sotie pe fermecatoarea lui fiica. De fapt, eram cu totii bine chercheliti : era o scuza si totodata un motiv sa-i dam mai departe.

Nu m-am opus cand Phil a tinut sa se ocupe el de nota de plata, o hotarare care avea sa-i prilejuiasca lui Jenny, ceva mai tarziu, unul dintre rarele ei complimente la adresa “intuitiei mele” (“N-as fi crezut sa ai atata intelegere!”)

Lucrurile s-au complicat insa putin in clipa cand l-am condus la statia de autobuz. Ma refer la micul moment lacrimogen . Al lui, al lui Jenny, al meu chiar ; nu-mi amintesc clar nici un detaliu, dar stiu ca momentul a fost "lichid".

In sfarsit, dupa o sumedenie de urari si binecuvantari parintesti, s-a urcat in autobuz si noi am stat sa fluturam un lung la-revedere, pana cand Phil nu s-a mai vazut. Abia in acea clipa, cutremuratorul adevar mi se infatisea limpede de tot :

- Jenny, esti sotia mea legitima!
- Intocmai. De-acum incolo pot sa fiu cata!

12.

Daca exista vreun cuvant care sa poata desemna corect viata noastra de zi cu zi in primii 3 ani de casnicie, cuvantul acesta e "smotru". De dimineata pana seara

tarziu, in fiecare clipa, eram “intrati la smotru” – preocupati neincetat unde si cum sa facem rost de pitaci pentru cutare sau cutare lucru, cum si in ce fel sa incercam sa tragem tunul. In general, totul se reducea la o chestiune de linie de plutire. Cam atat. Si, desigur, nimic romantic – va rog sa ma credeti. Va amintiti probabil de celebra stanta a lui Omar Khayyam – cartea cu stihuri sub tufis, codrul de paine, ulciorul de vin si restul - ... inlocuiti stihurile cu manualul meu de Drept civil, si veti avea o idee despre modul cum aceasta viziune poetica se potrivea idilei existentei mele de zi cu zi, in acel timp. Oh, da, paradisul! Si totusi nu. Bors de stevii. Ma obseda in permanenta gandul banilor cu care sa-mi procur manualele (de ocazie, de pe la vreun anticar, cand se putea), de

unde sa fac rost de gologani pentru painea cea de toate zilele si pentru "vin"; in sfarsit, de unde sa storc, la lupta mare, sumele pentru care eram datori vanduti in mai multe locuri.

Viata se schimba. Vine un moment cand pana si cea mai elementara hotarare ajunge sa trebuiasca imperios chibzuita de comitetul permanent al bugetului - cu sediul mintal in creier.

"Hei, Oliver, ce-ar fi sa vedem Becket diseara?"

"Stai putin ; face 3 dolari."

"Ce vrei sa spui cu asta?"

"Vreau sa spun : un dolar jumate de caciula."

"Asta inseamna da sau nu?"

"Nici da, nici nu. Inseamna 3 pitule verzi."

Ne-am petrecut luna de miere pe un yacht, cu 21 de copii. Ma

refer la faptul ca eram capitanul si pilotul unei ambarcati (de 36 de picioare lungime), zilnic, incepand cu orele 7 dimineata si pana-n clipa cand pasagerii se hotarau sa ne oprim : Jenny facea pe instructoarea. Baza de operatiuni era "Pequod Boat Club" in Port Dennis (aproape de Hyannis) o statiune dotata cu hotel de lux, restaurant pescaresc si cateva zeci de vile mici de inchiriat. Intr-unul din acele mici bungalow-uri de acest fel, in imaginare cuie, am batut urmatoarea inscriptie : "Aici, cand nu faceau dragoste, au dormit impreuna Oliver si Jenny". Era cred, un merit al ei - al ei si al meu - ca dupa acele zile lungi de truda si zambet obligatoriu fata de clienti (depindeam enorm de baccisuri ca s-o scoatem cumva la capat) , Jenny si cu mine puteam fi totusi

atat de buni si de dragastosi unul cu celalalt. Zic dragastosi si buni pentru ca-mi lipseste de fapt cuvantul potrivit spre a descrie ce insemna sa o iubesti pe Jennifer Cavilleri si sa fii iubit de ea. Va cer iertare, voiam sa spun Jennifer Barrett.

Inaintea plecarii, descoperiseram o garsoniera ieftina cu chirie, in North Cambridge. Eu ziceam ca-i North Cambridge ; de fapt, adresa exacta era mahalaua Sommerville, iar casa, cum spunea Jenny, se afla "intr-o stare ruinoasa". La origine fusese probabil o locuinta onorabila pentru doua familii, transformata de-a lungul anilor in 4 garsoniere, acum inchiriate la suprapret, desi conditiile dupa proprietar se numeau "convenabile". Fireste ca n-aveam incotro : eram niste bieti

parliti de studenti si pretul il fixa proprietarul.

- Hey, Ol, cum iti explici ca pompierii n-au decis inca demolarea sandramalei? intreba Jenny.

- Probabil le-a fost frica sa intre sa faca procesul-verbal.

- Ca si mie, de altfel.

- In iunie erai parca mai curajoasa!

(Dialogul avea loc in septembrie, la inceputul anului scolar).

- Deh, dar atunci nu eram inca o femeie casatorita. Ca femeie casatorita, pot spune acum ca locul e periculos in toate privintele.

- Si atunci? Ce-ai de gand?

- Am de gand sa vorbesc cu sotul meu. Sa se ocupe el de treaba asta.

- Hei, pai sotul tau sunt eu.

- Zau? Dovedeste!

- Cum?

Ma intrebam in sinea mea :
“Doar nu-n plina strada?!”

- Ridica-ma-n brate peste prag,
mi-a cerut ea.

- Sper ca nu crezi serios in
asemenea tampenii?

- Hai, ridica-ma, nu sta pe
ganduri ; am sa hotarasc dupa
aceea daca cred sau nu.

O.k. Am luat-o frumusel in brate
si am urcat cu ea primele 5 trepte
de la intrare.

- De ce te-ai oprit? m-a intrebat.

- Pai ... nu-i asta pragul?

- Negativ, negativ! protesta ea.

- Dar uite : scrie numele nostru
pe eticheta de la sonerie.

- Asta nu-i pragul “oficial”. Sus!
Hai, urca sus, nu fa pe prostul cu
mine!

Erau in total 24 de trepte pana
la caminul nostru “oficial” : cam la

jumatatea scarilor, a trebuit sa ma opresc ca sa-mi trag rasuflarea.

- Ce naiba esti atat de grea? am intrebat-o.

- Nu ti-a trecut niciodata prin cap c-as putea fi insarcinata?

Ideea nu ma ajuta cu nimic sa-mi recapat suflul.

- Ce vorbesti? Chiar? am putut bolborosi intr-un sfarsit.

- Ha-ha! Te-am avut : este c-ai crezut?

- Mmm!

- Nu ma minti, Preppie!

- Bine, recunosc : o fractiune de secunda am crezut si mi-a venit rau.

Am dus-o in brate si restul drumului pana sus.

A fost una din putinele clipe de care-mi aduc aminte – atat de pretioase – cand cuvantul “smotru” nu mai avea, pentru noi, nici o

semnificatie.

Ilustrul meu nume ne-a permis sa cumparam pe credit, inaugurand o interminabila lista de datorii la bacania din colt, care altminteri ar fi refuzat credit unor studenti. Acelasi factor a lucrat insa in dezavantajul nostru in alta situatie, unde m-as fi asteptat cel mai putin la un astfel de revers ; ma refer la momentul angajarii lui Jenny la Shady Lane School.

- De buna seama, asezamantul nostru nu poate rivaliza cu invatamantul de stat in ceea ce priveste salariile, explica directoarea, Miss Anne Miller Whitman, cautand s-o lamureasca pe sotia mea. Si adauga nu stiu de ce, in sensul ca, din fericire, familia Barrett nu avea sa faca mare caz de "aspectul acesta".

Jenny incerca sa-i risipeasca

iluziile, dar tot ce-a putut obtine de la ea peste cei 3500 de dolari pe an preconizati, au fost doua minute suplimentare de “ho-ho-ho”-uri. Miss Whitman socotea probabil ca Jenny face pe isteata cu remarcile ei despre obligatiile familiei Barrett de a achita chiria ca orice muritor de rand.

Cand Jenny mi-a relatat toata povestea asta, mi-am permis sa dau, din imaginatie, cateva sugestii cu privire la uzul concret pe care Miss Whitman l-ar putea face din 3500 de “ho-ho-ho”-uri de-ale dumneaei. Jenny a sarit la mine sa ma intrebe cat de mult mi-ar conveni sa inversam rolurile : sa renunt la terminarea studiilor ca s-o intretin pana isi scoate ea diploma, spre a putea preda in invatamantul public. Am reflectat adanc, doua secunde, la intrega

conjunctura ; acuratetea concluziei n-a avut echivalent decat in concizia cu care a fost exprimata :

- Castane!

- Destul de elocvent, fu comentariul ei.

- Si, ma rog, ce crezi c-as mai avea de spus ; sa spun si eu "ho-ho-ho"?

- Nu. Dar invata sa mananci spaghetti.

Ceea ce am si facut. Am invatat sa mananc spaghetti, in timp ce Jenny se perfectiona in prepararea celor mai inimaginabile retete pentru a face ca pastele sa semene cu alte feluri de mancare. Asta, plus castigurile de peste vara, plus salariul ei, plus remuneratia muncii mele de noapte la posta in perioada de varf a Craciunului - dadeau, de bine , de rau, un venit anual la limita. Ma refer la faptul ca

erau totusi o multime de filme pe care le pierdeam (o multime de concerte la care Jenny nu-si permitea sa mearga) - insa, in pofida acestor neajunsuri, izbuteam s-o scoatem la capat.

Nu mai putin, ne simteam insa, foarte des, la capatul puterilor. Din punct de vedere social, viata noastra suferise schimbari drastice. Cambridge exista desigur mai departe ; teoretic vorbind, Jenny ar fi putut sa-si frecventeze mai departe grupul ei de muzicieni. Din pacate, nu mai era timp de asta. Venea acasa franta de oboseala si se apuca sa gateasca. (Masa la restaurant era un lucru de neconceput). Intre timp, prietenii au dovedit destul bun simt si ne-au lasat in pace. Vreau sa spun ca nu ne mai invitau si, ca atare, la randul nostru nu ne mai simteam

datori sa invitam pe nimeni, daca stiti ce-nseamna asta.

Ajunseseram sa renuntam pana si la meciurile de fotbal.

Ca membru al clubului Universitatii aveam intotdeauna locuri rezervate in grozavul "Sector 5" a liniei de 50 de yarzi. Dar biletul costa totusi 6 dolari : adica de doua ori 6, 12 dolari.

- Nu-i adevarat, protesta Jenny, face fix 6 dolari. Poti foarte bine sa te duci si singur. De altfel, nu ma pricep la fotbal nici de 2 bani - stiu doar ca toata lumea urla "Ura! Huo!" , deci exact ce-ti place tie mai mult : de aia n-am nimic impotriva sa te duci naibii si fara mine!

- Declar discutia inchisa, raspundeam eu de colo. Eram in definitiv barbatul, capul familiei. In plus, nu vad de ce n-as folosi mai

bine timpul ca sa studiez.

Si totusi, duminica, imi petreceam dupa-mesele cu tranzistorul lipit de ureche, urmarind tumultul galeriei care , desi - geografic vorbind era doar la o mila departare - facea acum parte dintr-o alta lume pentru mine.

Cu permisul meu scoteam bilete lui Robbie Wald, un coleg de la Drept. Cand Robbie pleca de la noi, topit de recunostinta, Jenny ma puneam sa-i repet de-a fir in par, calitatile persoanelor bucurandu-se de dreptul la locuri rezervate in sectorul 5 ; ii explicam ca era dreptul tuturor acelora care, indiferent de varsta, categorie si rang social, au aparut cu stralucire si credinta culorile Harvard-ului pe terenul de joc.

- Asta inseamna si pe apa?

- Asii sunt asi, indiferent de teren! raspundeam eu.

- Doar tu faci exceptie, Oliver, esti asul "de gheata"!

O lasam moarta, punand-o pe seama agerimii cu care Jenny se pricepea intotdeauna sa-mi serveasca replica : refuzam sa gandesc ca putea fi si vreun alt dedesubt in interesul pe care-l purta traditiilor sportive de la Harvard. Stiu eu? Poate insinuarea subtila ca desi "Soldiers Field Stadium" are o capacitate de 45.000 de locuri, *toti* fostii asi ai universitatii erau grupati pentru meciuri in acel sector. Toti. Batrani si tineri, indiferent de varsta. Indiferent de bransa sportiva : nautica sau nu, - ba chiar "de gheata"... Sa fi fost doar sase dolari la mijloc, de nu ma incumetam sa calc niciodata la

meciuri duminicile dupa-amiaza?

Nu ; si chiar daca Jenny se gandea mai departe, eu unul preferam sa nu discut despre asta.

13.

**Domnul si Doamna Oliver Barrett III
au deosebita placere sa va invite la
un dineu,
cu prilejul celei de-a saizecea
aniversari
a Domnului Barrett,
sambata 6 martie, ora 7 seara,
la Dover House,
Ipswich, Massachussetts.
R.S.V.P. ***

(*Repondez, sil vous plait (fr.) -
Va rugam raspundeti)

- Ei? intreba Jennifer.

- Mai e ceva de intrebat? am mormait eu. Eram complet cufundat in conspectarea unei teme fundamentale pentru examenul de criminalistica. Jenny , care imi tot flutura prin fata invitatiei , incepuse sa ma

enerveze.

- Dupa parerea mea, a sosit timpul, Oliver, mi-a spus ea.

- Timpul pentru ce?

- Pentru ceea ce stii foarte bine, mi-a raspuns. Sau vrei sa pretinzi c-ar fi cazul sa-si ceara iertare venind in patru labe pana aici?

Continuam sa tocesc ; ea , sa ma piseze.

- Ollie, nu-ti dai seama, a ajuns sa-ti faca el avansuri!

- Spanac, Jenny. Pe plic e scrisul mamei.

- Parca ziceai ca nu te-ai uitat de loc la scrisoare! observa ea pe un ton mai ridicat.

O.k. Da, imi aruncasem privirea din fuga pe plic, ceva mai inainte. Poate ca eram distrat cand m-a intrebat adineaori. In definitiv, conspectam pe rupte, eram in ajunul examenului de

criminalistica. Si, mai la urma urmei, putea sa ma slabeasca tocmai acum cu morala.

- Ollie, dar de ce nu te gandesti putin, schimba ea tonul, incercand sa ma induplece. 60 de ani e totusi o varsta. Unde scrie c-o sa mai fie-n viata cand o sa-ti vina tie pe chelie, la sfarsit, sa te-mpaci?

In termenii cei mai simpli, i-am adus la cunostinta lui Jenny, ca nu putea fi vorba de nici o impacare ; si, pe de alta parte, c-o rog sa-mi dea pace ca sa-mi vad de examen. Se ghemui foarte calma intr-un colt al pernei pe care tineam picioarele si tacu chitic ; mi-am dat seama insa imediat ca privirele ei erau fixate asupra mea, scrutandu-ma mustructor. Am luat ochii de pe carte si-am privit-o.

- Intr-o buna zi, imi zise ea - cand vei ajunge sa primesti

bobarnace de la Oliver V ..

- Nu se va numi Oliver, poti sa fii sigura de asta! am rabufnit eu. N-a ridicat glasul la mine, desi avea obiceiul sa nu se lase mai prejos ori de cate ori incepeam sa ma rastesc.

- Uite, Ol, chiar daca se va numi, sa spunem, Bozo, pustiul va avea motive sa-ti poarte pica ; de pilda, pentru ca ai fost ceva la Harvard la vremea ta. Iar cand va ajunge pe bancile universitatii, tu vei fi probabil un mare consilier la Curtea Suprema.

I-am raspuns categoric ca fiul meu nu-mi va purta pica pentru nimic, niciodata. M-a intrebat atunci, cum puteam fi sigur. Evident, n-aveam nici o dovada. Voiam doar sa spun ca baiatul nostru *nu-mi va purta pica* ; nu puteam explica de ce. In absoluta

contradictie cu toata logica, Jenny adauga :

- Si tatal tau te iubeste, Oliver. Te iubeste cum si tu ai sa-l iubesti pe Bozo. Dar voi, familia Barrett, sunteti niste oameni atat de ai dracului, atat de mandri si de ambitiosi, incat am impresia ca pana-n mormant tu si tatal tau o sa tineti mortis la impresia ca va urati unul pe altul.

- Noroc ca esti tu mai breaza, am ripostat, maimutarindu-ma.

- Da, intr-adevar, a raspuns ea.

- Consider discutia incheiata, am pus eu punct.

Eram in definitiv barbat si capul familiei. Am revenit la cursul meu si Jenny s-a ridicat in picioare. Dar indata, aducandu-si aminte , a reluat :

- Mai ramane problema R.S.V.P.

I-am spus ca o absolventa a

colegiului Radcliffe putea, dupa parerea mea, compune un foarte dragut raspuns negativ la R.S.V.P - ul invitatiei - asta si fara asistenta speciala a unui mentor.

- Uite, Oliver, oi fi avand si eu pacatele mele, poate ca sunt mincinoasa sau ce vrei tu ; dar de un lucru te rog sa fii sigur : n-am jignit niciodata pe nimeni cu buna stiinta, de cand ma stiu. Si nici nu cred s-o pot face de-acum incolo.

De fapt, in clipa aceea ma jigneau pe mine, asa incat am rugat-o pe politica sa procedeze in legatura cu R.S.V.P-ul exact asa cum socotea de cuviinta ; in esenta, pana una alta, raspunsul era neschimbat : n-aveam sa ne vedem decat cand va da inghetul peste imparatia lui Scaraotchi. Si m-am intors pentru a doua oara la cursul meu de criminalistica.

- Ce numar are? am auzit-o intreband cu glas foarte calm. Era cu o mana pe telefon.

- Ce-ti veni?Nu poti sa-i scrii 3 randuri?

- Inca putin si sa stii ca-mi ies din sarite. Da-mi te rog imediat numarul!

I l-am dat si cat ai zice peste m-am cunfundat in deliberarea apelului impricinatului meu la Curtea Suprema de Justitie. Nu ascultam ce spunea Jenny. Mai bine zis incercam, caci in definitiv ne aflam totusi in aceeasi odaie.

- Oh, buna seara, domnule , am auzit-o zicand.

Moas'sa pe gheata! Te pomenesti ca el era la capatul firului. Dar cum era cu putinta! Trebuia sa fie la Washington in timpul saptamanii! Asa spunea, acum catva timp, New York Times

intr-un “profil” biografic. Nu mai poti pune baza pe nimic. Se duce-n ma-sa si seriozitatea gazetariei.

Cat dureaza sa spui nu?

Nu stiu cum, dar lui Jennifer ii si trebuie mult mai mult decat ar fi fost normal pentru a pronunta aceasta silaba simpla.

- Ollie ...?

Astupase receptorul cu palma.

- ...Ollie, spune-mi, raspunsul e *obligatoriu* negativ?

Gestul meu din cap dadea indicatia “da, obligatoriu”, iar semnul cu mana prin aer voia sa spuna “grabeste-te naibii si termina o data conversatia”.

- Regret extrem de mult - spunea ea in telefon. *Regretam* vreau sa spun, regretam foarte mult ...

Regretam! Ce-o apucase sa ma amestece si pe mine! Si apoi, de ce

taragana gargara in loc sa inchida?

- Oliver!

Pusese din nou palma pe receptor si vorbea acum foarte tare.

- Se simte profund jignit, Oliver! Cum e posibil sa stai atat de nepasator si sa lasi inima tatalui tau sa sangereze?

Daca n-ar fi fost in asa hal de rascolita, as fi putut incerca sa-i explic a zece mia oara ca pietrele n-au cum sa sangereze si ca nu era cazul sa ia propriile ei conceptii gresite si italo-mediteraneene despre parinti si sa le proiecteze in mod absurd pe coltii de granit ai muntelui Rushmore. Era insa ingrozitor de tulburata. Si, culmea, ma tulbura si pe mine.

- Oliver, starui ea, n-ai putea , zau, sa-i spui si tu macar un cuvant?

Sa-i spun eu *lui*, un cuvânt?
Trebuie ca-si iesise din minti!

- Oliver, poate nu altceva : un simplu "hello, ce mai faci ..."

Imi intindea acum receptorul. Se straduia cat putea sa nu se lase podidita de lacrimi.

- Am spus o data : nu-i mai adresez cuvântul cate zile oi avea. Niciodata.

Acestea pe un ton desavarsit de calm.

Dar acum pe Jenny o podidise plansul. Nimic sonor, e drept - doar lacrimi care-i siroiau pe fata. Si atunci, in clipa aceea, a inceput dintr-o data sa ma implore.

- *Pentru mine, Oliver. Fa asta pentru mine. Nu ti-am cerut niciodata nimic. Te implor.*

Eram trei. In picioare, trei oameni (imi puteam inchipui destul de clar prezenta tatei) - trei

oameni in asteptare. Asteptand ce?
Pe mine.

Pur si simplu nu puteam face una ca asta.

Nu pricepea oare Jenny ca ceea ce-mi cerea sa fac era un lucru imposibil? Ar fi putut sa-mi ceara absolut orice : orice, in afara de asta. Si pe cand stam asa, infipt in picioare, cu privirea pironita in dusumea, clatinand indaratnic din cap a refuz total, si simtindu-ma in tot acest rastimp ingrozitor de prost , am auzit-o pe Jenny rastindu-se dintr-o data la mine cu un suierat de furie pe care nu i-l mai auzisem pana atunci niciodata.

- N-ai pic de inima, esti un monstru dezgustator; au fost cuvintele ei.

Si apoi, ca sa incheie convorbirea cu tata ii spuse in telefon urmatoarele :

- Domnule Barrett, stiti, Oliver doreste foarte mult sa va spuna ca, in felul sau deosebit ...

Facu o pauza ca sa-si traga rasuflarea. Dupa hohotul de plans de adineaori era si firesc. Cat despre mine, eram atat de uluit, incat ma simteam incapabil sa misc, asteptam doar sa vad incheierea asa-zisului meu "mesaj".

- ... ca va iubeste foarte mult, spuse ea, si inchise telefonul pe loc.

Nu exista explicatie rationala pentru ce am putut sa comit in urmatoarea fractiune de secunda. Pledez pentru pierderea momentana a facultatilor mele mintale. Rectific : orice pledoarie e de prisos. Nu mi se va putea ierta vreodata ce-am facut in acea clipa.

I-am smuls ca un barbar

telefonul din mana, l-am rupt apoi cu fir cu tot din priza, si-am dat cu el de pamant ...

- Fir-ai a dracului sa fii, Jenny! Cara-te odata! Cara-te naibii din viata mea!

Incremenisem ; suflam acum ca un animal, ca bruta ce eram. Iisuse Cristoase! Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce mi se intamplase?

Indata ce m-am dezmeticit, am constatat ca Jenny nu mai era nicaieri.

Disparuse.

Vreau sa spun ca disparuse cu totul : n-auzisem nici macar zgomot de pasi pe scara. Doamne fereste! Probabil c-a pornit ca din pusca in clipa cand i-am smuls telefonul din maini. Nu-si luase nici macar paltonul ; si salul ei era aici. Nu stiu care sentiment era mai covarsitor pentru mine : teroarea

de a nu sti ce sa fac pe moment, sau groaza de a nu sti exact ceea ce facusem acum un minut.

Am inceput indata s-o caut peste tot.

La biblioteca Scolii de Drept m-am strecurat printre randurile de tocilari, tulburand toate mesele cu privirea mea scotocitoare. In lung si-n lat, de cate cinci, sase ori. E drept ca nu ziceam nimic : eram insa constient de faptul ca privirea mea era atat de intensa, fata mea atat de indarjita, incat nu se putea sa nu fi rascolit dracului intreg "stabilimentul". Dar cui naiba ii pasa de asta?

De Jenny nici urma.

Fuga inapoi prin Harkness Commons, apoi prin hol, apoi jos la expres. Un sprint indarjit dupa asta pana la Agassiz Hall, la Radcliffe. Nu era nici acolo. Fugeam acum ca

un bezmetic in toate directiile, picioarele abia imi mai tineau pasul cu zvacniturele inimii.

Paine Hall? (porcarie de ironie!) Intr-adevar, la parter erau salile de repetitie pentru pian. O stiu eu pe Jenny. Cand are draci se razbuna pe pian, fir-ar sa fie! Corect? Corect. Dar ce te faci daca are mai mult decat draci ; daca a tras o spaima vecina cu moartea?

Sinistra treaba coridorul acela, cu Sali de repetitie pe stanga si pe dreapta. Acorduri de Mozart si Bartok, de Bach si Brahms razbateau haotic prin usi, amestecandu-se intr-un vacarm infiorator, ca intr-o nesfarsit de lunga cutie de rezonanta.

- Aici trebuie sa fie!

Ma opresc instinctiv in dreptul unei usi dindaratul careia veneau acordurile (manioase?) ale unui

preludiu de Chopin. Am stat locului o clipa. Canta prost – cu pauze si poticniri, cu multe falsuri. La un moment dat nu mai canta: aud un glas boscorodind “drace!” Nu se putea: era Jenny! Deschid brusc usa.

La pian o studenta. Si-a ridicat privirea spre mine. Urata foc, lata in umeri, hippie – genul Radcliffe-afanisit, probabil iritata de aparitia mea intempestiva.

- Ce ti-e omule? m-a intrebat ea.

- Rau, rau, am raspuns, tragand usa dupa mine.

A urmat un raid fulger prin Harvard Square, Café Pamplona, Tommy’s Arcade – pana si la Hayes Bick : o multime de melomani si de snobi peste tot. Nici urma de Jenny.

Unde sa fi fugit?

Pasajul subteran spre metro era de mult inchis, dar daca ar fi fugit

glont in scuar, inca din prima clipa, e drept c-ar fi putut prinde trenul de Boston. Pas alergator, pana la capatul liniei de autobus.

Se facuse aproape 1 noaptea cand am reusit sa bag o fisa in automatul interurban de langa chiosc, in Harvard Square.

- Alo, Phil?

- Alo ... da, raspunse un glas somnoros, la celalalt capat al firului. Cine-i acolo?

- Oliver la telefon.

- Oliver! Parea speriat. A patit Jenny ceva? se interesa el pe loc. Daca ma intreba de ea trebuia sa inteleg ca-i cu el acolo, sau dimpotriva?

- Oh, nu, Phil, nici pomeneala.

- Slava cerului. Tu ce mai faci, Oliver?

Odata asigurat ca fata era teafara, vocea lui redevenise

obisnuita si prietenoasa. Ca si cum nu l-ar fi deranjat sculandu-l din somn in puterea noptii.

- Foarte bine, Phil, ma simt excelent. Bine, bine! Ia spune, Phil, dar ce mai spui de Jenny?

- Nu prea mai spun, ce naiba vrei sa spun - raspunse el cu glas curios de linistit.

- Adica cum, Phil?

- Ce Dumnezeu, nu ma intelegi? Ar trebui sa vina pe-aicea mai des, asta vreau sa spun : da-o-ncolo, doar sunt si eu de-al casei!

Daca se poate sa fii si usurat si panicat in acelasi timp, era exact lucrul ce mi se intampla.

- E-acolo, cu tine? m-a intrebat din nou.

- Nah!

- Da-mi-o si mie ; las' ca-i zic eu vreo doua chiar acum.

- Nu pot, Phil.

- Oh, doarme? Te pomenesti ca doarme ; ei, daca doarme, n-o scula.

- Da, am spus.

- Ia asculta aici, golane, a reluat el.

- Da, ma rog?

- Spune-mi si mie o chestie : unde-i Cranston, Rhode Island - chiar asa departe, la dracu-n praznic, ca nu reusiti si voi sa dati pe aici, din cand in cand, asa, macar intr-o duminica dupa-masa? Sau poate vreti sa vin eu la voi?

- Hmm, nu, Phil. O sa venim noi.

- Cand?

- Pai, intr-o duminica.

- Nu ma lua cu "intr-o duminica". Ce-i aia? ... Un flacau de isprava nu spune niciodata "Intr-o duminica" ; spune "Duminica asta". Intelegi ce vreau sa spun, da, Oliver?

- Da, dom'le, gata. Duminica asta.

- Alo! La ora 4. Dar fii atent cum conduci. E bine?

- Foarte bine.

- Data viitoare telefoneaza cu taxa inversa, fir-ar sa fie. Pa.

Si-a inchis.

M-am pomenit singur in mijlocul pietii pustii, fara sa stiu incotro s-o pornesc, de ce lucru sa m-apuc mai intai. Un individ de culoare, dupa ce mi-a dat cateva tarcoale, s-a apropiat sa ma intrebe daca nu vreau sa iau un drog. I-am raspuns absent :

- Nu , domnule, multumesc.

Nu mai avea nici un rost sa alerg. Ce zor putea fi sa ajung intr-o casa goala?

Se facuse foarte tarziu si ma simteam amortit - mai mult de frica, decat de oboseala si frig (era

departe de-a fi cald, va rog sa ma credeti). La cativa metri de intrare mi s-a parut ca zaresc pe cineva stand jos pe trepte, inaintea usii. Am probabil vedenii, mi-am zis, caci silueta nu misca.

Era totusi Jenny.

Statea asezata pe ultima treapta de la intrare.

Eram prea istovit ca sa mai intru in panica, prea usurat ca sa mai vorbesc. Imi doream in gand un singur lucru : sa aiba langa ea o bata si sa ma pocneasca cu ea.

- Jen?

- Ollie?

Vocile noastre aveau un ton atat de calm, incat orice fior emotional era cu neputinta de sesizat.

- Mi-am uitat cheia, spunea Jen.

Intepenisem acolo, la picioarele treptelor ; mi-era teama s-o intreb de cat timp astepta ; eram

constient doar de faptul c-o jignisem ingrozitor.

- Jenny, nu stii ce rau imi pare, am inceput eu sa ma scuz.

- Inceteaza! mi-o reteza ea scurt. Cand iubesti nu-i nevoie nici macar de scuze, pentru nimic, niciodata.

Am urcat treptele pana la ea.

- Acum as vrea sa merg la culcare, Ol, o.k.? mi-a spus.

- O.k.

Am intrat in casa. Pe cand ne dezbracam mi-a aruncat o singura privire si inima mi-a revenit la loc.

- Sa stii ca am spus serios ce-am spus, Oliver.

Si asta a fost tot.

14.

Era in iulie cand am primit scrisoarea.

Fusese trimisa dupa mine de la Cambridge la Dennis Port :

intarzierea putea fi de maximum o zi, doua. Am pornit-o imediat catre Jenny care supraveghea niste pusti batand mingea : in stilul meu "Humphrey Bogart" i-am ordonat :

- Haidem!

- Poftim?

- Haidem! Am repetat cu atata autoritate in voce, incat m-a urmat pe loc.

- Ce se intampla, Oliver? Hai, te rog frumos, spune-mi o data, pentru numele lui Dumnezeu!

Paseam mai departe plin de hotarare, indreptandu-ma spre debarcader.

- Pe vas, Jennifer! am poruncit eu aratand catre yacht cu mana ce tineam scrisoarea (pe care ea nici n-o remarcase).

- Oliver, nu fi nebun, trebuie sa supraveghez copiii, protesta ea, pasind totusi ascultatoare la bord.

- Da-o incolo, Oliver, te rog sa-mi explici imediat ce se-ntampla?

Ajunsesem la cateva sute de metri in larg.

- Trebuie sa-ti spun ceva, am zis eu.

- La mal nu se putea, ma rog, sa spui ce-aveai de spus ? tipa ea la mine.

- Nu, fir-ar sa fie! am tipat la randul meu (nici ea, nici eu nu eram suparati, dar sufla un vant de nu se putea auzi om cu om).

- Am tinut sa fim absolut singuri, noi doi! Uite aici ce-am primit!

Si i-am fluturat plicul pe dinaintea ochilor. A recunoscut imediat antetul.

- Ei, Harvard Law School? N-ai sa-mi spui ca te-au dat afara?

- Mai ghiceste o data, optimisto! i-am strigat eu.

- Ai iesit primul? isi dadu ea din

nou parerea.

Acum mi-era aproape rusine sa-i mai spun.

- Nu chiar : al treilea.

- Oh, facu ea. Doar al treilea?! ...

- Fii atenta - asta inseamna totusi foarte mult : inseamna lucru in redactie la Law Review! am urlat eu.

Statea acolo, c-o expresie total inexpressiva.

- Pentru numele lui Dumnezeu, m-am lamentat, dar macar spune naibii ceva!

- Nu inainte de a fi vazut cine a iesit pe locurile 1 si 2, raspunse ea.

M-am uitat la ea, sperand c-o sa inceapa sa zambeasca : aveam impresia ca se stapaneste sa n-o faca.

- Hai, Jenny, zau! am staruit eu.

- Am plecat. Pa, la revedere! imi zise, aruncandu-se in apa. M-am

azvarlit pe loc in urma ei si, o secunda mai tarziu, chicoteam impreuna , agatati de flancul yacht-ului.

- Te fac atenta, i-am zis atunci (incercand chipurile un spirit) : te fac atenta, ca te-ai aruncat in valuri pentru mine!

- As face mai putin pe nebunul dac-as fi in locul tau, mi-a replicat ea. Locul 3 e locul 3!

- Hei, nesuferito! i-am spus.

- Ce vrei, uratule? mi-a raspuns.

- Iti datorez enorm! am declarat atunci cu toata sinceritatea.

- Nu-i adevarat, uratule, nu-i adevarat! mi-a replicat ea.

- Cum nu-i adevarat? am facut eu destul de surprins.

- Imi esti *dator vandut!* mi-a spus.

In seara aceea am spanzurat 23 de dolari comandand homar la

barul de pe faleza la Yarmouth. Jenny se incapatana mai departe sa nu se pronunte : zicea ca astepta mai intai sa vada la fata cine sunt cei doi domni de la care "mancasem bataie" , cum spunea ea.

Oricat ar parea de stupid, eram atat de indragostit de ea incat, cand am ajuns la Cambridge, primul lucru m-am repezit sa descopar cine erau indivizii care mi-o luasera inainte. Am rasuflat usurat cand am descoperit ca seful promotiei, Erwin Blasband (City College '64) era o figura de tocilar si jumătate, ochelarist, pe langa asta, si nici in clin nici in maneca cu sportul ; absolut de loc genul ei. Locul 2 era Bella Landau (Bryn Mawn '64) , o duduie deci. Era perfect, mai ales ca Bella Landau era un gen de aschimodie (ca

majoritatea fetelor de la Drept) si mi-am putut chiar permite s-o cicalesc putin pe Jenny cu "detalii" de la scurtul nostru stagiu ca absolventi la Gannett House - sediul periodicalului Law Review. Si trebuie sa spun ca munceam pe branci, uneori pana noaptea tarziu. Cursul de perfectionare - sase ore, plus redactie, plus primul meu articol ("Asistenta persoanelor pauperizate in centrele urbane : studiu social-juridic aplicat la districtul Roxbury, Boston" de Oliver Barrett IV, H.L.R., martie 1966, pp. 861-908).

- E un studiu bun. Intr-adevar un articol bun.

Asa spusesese, de mai multe ori, Joel Fleishman, redactorul-sef. Sincer vorbind, m-as fi asteptat la un elogiu mai clar formulat, dar asta-i tot ce mi-a fost dat sa aud

din partea boss-ului care-mi citise si aprobase materialul. Jenny spusese despre articol ca e “percutant, inteligent si realmente foarte bine scris”. Ce naiba, nu putea si Fleishman sa spun acelasi lucru?

- Fleishman mi-a spus ca-i un studiu bun, Jen.

- Dumnezeule, va sa zica am stat sa te astept pana la ora asta (se facuse doua dimineata) ca sa vii sa-mi spui *doar atata* lucru? ma lua ea in primire. Cum, vrei sa spui ca n-a facut nici o remarca in legatura cu munca ta de cercetare, cu stilul, cu absolut *nimic*?

- Nu, Jen. S-a multumit sa declare ca e “bun”.

- Atunci de ce te-a tinut pana la ora asta in redactie?

I-am aruncat o privire sagalnica.

- Am avut treaba cu Bella

Landau, i-am raspuns.

- Oh! facu ea.

Nu puteam descifra tonul.

- Esti geloasa? am intrebat-o de-a dreptul.

- Nu ; am picioare de zece ori mai frumoase ca ea, mi-a raspuns.

- Totusi, nu esti capabila sa redactezi dosarul unui caz, este?

- Dupa cum nici ea nu e capabila sa faca ... *lasagne*.

- Culmea e ca da, i-am raspuns. De altfel, chiar astazi ne-a adus sa gustam *lasagne* facute de ea. Au fost unanim apreciate de redactie ca excelente : cu nimic mai prejos decat picioarele tale.

Jenny dadu aprobator din cap :

- Pe cat?

- Bine, dar ce-ai de spus la asta? am intrebat-o.

- Am de spus c-as vrea sa stiu daca Bella Landau iti plateste

chiria?

- Drace, nu-i chip sa fac cu tine meci nul, nici atunci cand am avantajul!

- Pentru ca Preppie, avantajul nu-i niciodata de partea ta, fu raspunsul scumpei mele sotii.

15.

Asadar acesta era clasamentul.

Deci : Erwin, Bella si cu mine in fruntea promotiei. Sosise momentul triumfului. Intrevederi pentru post. Oferte. Cereri. Maguliri si trompete. Oriunde ma invarteam aveam impresia ca-mi ieseau in intampinare fanioane cu inscriptia : "Intra la noi, Barrett". Nu eram cu totul tembela. Ceea ce ma interesa era fireste partea "concreta", desi eliminam din oficiu alternativele "de prestigiu" - ca de pilda judecator stagiar - sau pe cele functionaresti - sa spunem un post

in ministerul de Justitie - in favoarea unor situatii cu remuneratie frumoasa care sa stearga pana si amintirea "smotrului" din vocabularul nostru. Desi terminasem al treilea, ma bucuram de un avantaj enorm in lupta pentru repartitii : eram singurul ne-evreu din primii zece (si cine spune ca asta n-are nici o importanta, mananca rahat); Christoase, sunt zeci si zeci de firme care-ar fi gata sa sarute picioarele unui "Wasp", numai sa-l vada bagat in barou. Ganditi-va putin, cinstit, la cazul subsemnatului la Law Review, la All-Ivy, sau la Harvard, sau la oricare din celelalte pe care le stiti foarte bine. O multime de firme incepusera deci sa se bata intre ele ca sa-mi treaca numele (cu numeral cu tot!) sub antetul lor.

Ma simteam castigatorul lozului mare, pluteam in al saptelea cer.

Una dintre oferte - venind din partea unei firme din Los Angeles - ma intriga in mod deosebit. Reprezentantul ei, un oarecare Mr. X (de ce sa risc un proces?) se tinea scai de mine :

- Barret, fiule, la noi "treaba" merge struna : si ziua si noaptea. La cerere, trimitem marfa chiar la birou, crede-ma.

Nu c-am fi fost interesati de California, dar tare as fi dorit sa stiu exact la ce se referea Mr. X. Jenny si cu mine emisesem cateva ipoteze deosebit de "indraznete" , in aceasta privinta, dar probabil ca pentru Los Angeles erau apa de ploaie. (Pana la urma a trebuit sa ma descotorosesc de Mr. X spunandu-i verde-n fata ca "treaba" dumnealui nu ma interesa

catusi de putin. A ramas complet nauc).

Ne-am hotarat sa ramanem pe Coasta de Est. Erau zeci si zeci de oferte ispititoare la Boston, la New York si chiar la Washington. La un moment dat, Jenny a opinat chiar ca Washington ar fi o afacere excelenta ("Vezi ce faci, poate nimeresti la Casa Alba, Ol!") - eu unul inclinam insa pentru New York. Si, in felul acesta, cu binecuvantarea sotiei, am acceptat pana la urma oferta firmei "Jonas and Marsh", un colegiu juridic de mare prestigiu (Marsh fusese procuror general) si, totodata, cu vederi foarte liberale relativ la drepturile cetatenesti. ("Ai sa faci mult bine, si neintarziat" - spusese Jenny). E drept ca ne si magulisera peste masura. Batranul Jonas venise special la Boston si ne

invitase pe amandoi la masa la "Pier Four", iar a doua zi ii trimisese flori lui Jenny.

Circa o saptamana Jenny a fredonat intr-una prin casa un refren care mergea cumva pe cuvintele "Jonas, Marsh and Barrett". "Nu ma-innebuni", i-am spus ; si mi-a raspuns sa-mi vad de treaba, caci inganam probabil in gand acelasi cantec. Nu-i nevoie sa va spun cata dreptate avea.

Trebuie sa va mai spun ca "Jonas and Marsh" ii fixasera lui Oliver Barrett IV un salariu de 11.800 de dolari pe an, cel mai ridicat salariu de stagiar in promotia noastra.

Vedeti prin urmare ca iesisem *al treilea* mai mult din punct de vedere academic!

16.

Schimbari de adresa

Incepand cu 1 iulie 1967
Domnul si Doamna Oliver Barrett

IV

263, East 63-rd Street
New York, N.Y. 10021

- Face cam "parvenit", se plangea Jenny de anuntul din ziar.
- Dar nu-i adevarat c-am "parvenit", Jen? tineam eu s-o dreg.

Ceea ce incununa sentimentul meu de triumf euforic era faptul ca rata mea lunara la masina facea aproape cat tot ce platisem candva pentru garsoniera de la Cambridge! Serviciul era la 10 minute de mers pe jos (sau trap - ritmul meu preferat), si cam in aceeași raza se aflau si marile magazine ca "Bonwit" si celelalte : pe odioasa mea nevasta o pisam sa deschida urgent liste de cumparaturi si sa inceapa sa cheltuie.

- *Dar de ce, Oliver?*

- *Drace! Pentru ca inteleg sa-ti fiu profitabil, Jenny!*

M-am inscris la clubul Harvard din New York - la propunerea lui Ray Stratton '64, de curand reintors la viata civila dupa nu stiu ce isprava in Indochina ... Jucam cu el tenis de 3 ori pe saptamana ; in secret imi si bagasem in cap sa ajung campion de club, in cel tarziu, 3 ani de zile. Nu stiu daca din cauza reaparitiei mele in teritoriul Harvard sau, poate, a succeselor mele la facultate (cinstit, in legatura cu salariul nu ma laudasem de loc) , fapt este ca "prietenii" mei n-au intarziat sa ma redescopere. Ne mutasem in mijlocul verii (aveam de dat niste examene de diferenta pentru cooptarea in barou la New York) : primele invitatii au fost pentru

week-end-uri.

- Sa ne slabeasca, Oliver! N-am nici un chef sa-mi petrec sfarsitul saptamanii la niste gazde atat de insipide.

- Ok, Jen, dar ce-o sa le spunem?

- Spune ca sunt gravida, Oliver.

- Chiar esti? am intrebat-o.

- Nu, dar daca stam acasa sambata si duminica asta, poate ca voi fi!

li si alesesem un nume. Alesesem eu, si pe cat imi amintesc, Jenny a trebuit pana la urma sa consimta.

- Hei, Jen, sa nu incepi sa razi, am prevenit-o cand am abordat subiectul prima oara.

Ea era in bucatarie, o incapere in culori asortate, in care aveam si masina de spalat vase.

- Ce vrei? intreba ea, continuand sa taie niste rosii felii.

- Cred ca ar fi foarte frumos
daca l-am numi chiar Bozo, am
spus.

- Vorbesti serios? m-a intrebat.

- Da, foarte serios.

- Va sa zica, vrei sa botezam
copilul Bozo!

- Da. Sincer. Foarte serios. E un
nume predestinat de vedeta.

- Bozo Barrett! pronunta ea de
proba.

- Va fi un vlajgan si jumătate,
am continuat, convingandu-ma pe
mine insumi cu fiecare nou cuvânt
pronuntat : “Bozo Barrett,
echipierul reprezentativei A , a
Universitatii Harvard!”

- Bun, Oliver. Dar - dar sa
presupunem ca plodul nu va
corespunde?

- Imposibil, Jen : genele noastre
sunt excelente. Zau, crede-ma.

Vorbeam foarte serios.

Toata povestea asta cu Bozo ajunsese sa-mi ocupe constant gandurile : visam la el de-a-n picioarele, ducandu-ma si intorcandu-ma de la slujba.

Continuam apoi cu glas tare la masa, in prezenta farfuriilor. Aveam acum o vesela din portelan danez de toata frumusetea.

- Bozo va fi un vlajgan foarte bine legat, spuneam eu lui Jenny. Daca o sa aiba reflexele tale va fi excelent in aparare!

Se stramba, cautand fara indoiala o replica insidioasa ca sa-mi destrame viziunea idilica. Dar neavand pentru moment la indemana nici un raspuns nimicitor, se multumi sa taie o felie de prajitura pe care mi-o intinse. Continua sa asculte.

- Iti dai seama, Jenny? urmam eu, acum cu gura plina - ce finete

de vlagjan ; 110 kg.

- 110? Dar nici un indiciu nu e in genele noastre pentru asa ceva, Oliver!

- O sa-l supraalimentam, Jen. Proteine selectionate, vitamine, dieta speciala!

- Nu mai spune : si daca o sa faca mofturi?

- N-are voie, ce naiba! am intors-o eu, usor enervat inca de pe acum la ideea pustiului, care, nu peste mult, avea sa ia loc cu noi la masa, si sa saboteze proiectele mele de-a scoate din el un campion. Daca nu mananca ce-o sa-i dam, o sa manance bataie!

Aici Jenny m-a privit drept in ochi , cu un zambet.

- Nu, daca o sa cantareasca 120 de kg, cum imi place sa cred.

- Oh, am raspuns eu, descumpanit pentru o clipa, dar n-o

sa le aiba dintr-o data!

- Perfect, perfect! a zis Jenny, amenintandu-ma cu lingurita, dar cand va avea greutatea reglementara, te sfatuiesc s-o iei la sanatoasa, Preppie!

Si-a inceput sa rada cu gura pana la urechi.

E poate comic, dar pe cand se strica de ras, aveam efectiv viziunea unui prunc de 120 de kile fugarindu-ma prin Central Park si strigand :

“Invata sa te porti frumos cu mama, Preppie!” Dumnezeuule, speram din toata inima ca Jenny avea sa-l tina, sa nu ma nimiceasca.

17.

Nu-i chiar asa usor sa faci un plod.

Vreau sa spun ca in momentul cand - dupa o faza

anticonceptionala juvenila - omul incepe sa-si puna problema invers, se petrece un fel de revers ironic : ajungi sa fii obsedat de sarcina - nu de contrariul ei.

Da, acest fapt poate deveni intr-adevar o obsesie. Mai mult decat atat, din punct de vedere al naturalitei si spontaneitatii, el poate aduce vatamare celui mai frumos aspect al unei casatorii normale. Ma refer la faptul ca a-ti "programa" (nefericit cuvânt , a programa - parca ar sugera un ordinator), a-ti programa, zic , totusi, dragostea in functie de norme, calendare si alte strategii ("N-ar fi mai bine maine dimineata, Ol?") - devine o pricina de neplacere la inceput, apoi de dezgust, si pana la urma, chiar de teroare.

Intr-adevar, atunci cand constati

ca propriile-ti cunostinte de profan , eforturile cinstite si (presupui tu) sanatoase nu duc totusi la nici un rezultat pe linia poruncii “cresteti si va inmultiti”, incep sa te asalteze cele mai sinistre ganduri cu putinta.

- Nu ma indoiesc ca un lucru iti este cat se poate de clar, Oliver : “sterilitate” n-are absolut nimic de-a face cu “virilitate”.

Cam astfel eram prelucrat de doctorul Mortimer Sheppard cu prilejul primei noastre intrevederi, dupa ce Jenny si cu mine ajunsesem la concluzia ca trebuie sa recurgem totusi la consultatia unui specialist.

- Sigur ca ii este clar, domnule doctor, interveni Jenny, raspunzand in numele meu, constienta perfect de faptul ca ideea de a fi steril era de natura sa ma scoata totalmente

din minti - desi, personal, nu-i vorbisem in viata mea de treaba asta. Vocea ei sugera ca, in cazul in care s-ar descoperi vreo insuficienta, spera sa fie de partea ei.

Dar doctorul nu facuse decat sa ne expuna foarte clar cazul, punand mai intai tot raul inainte, spre a putea apoi sa ne expuna cat mai pe larg sansele, zicea el, foarte mari, ca amandoi sa fim descoperiti fara cusur, si - foarte curand - sa devenim parinti mandri si fericiti. Dar, evident, trebuia in prealabil sa ne supunem amandoi unei serii complete de examene si probe. Fizice, chimice, si asa mai departe. (Nu vreau sa mai repet cat de dezagreabile pot fi asemenea investigatii).

Am facut toate examenele intr-o luni. Jenny, in cursul zilei, eu, dupa

orele de serviciu (aveam de lucru pana peste cap). Vineri, in aceeaasi saptamana, doctorul Shappard a chemat-o pe Jenny din nou, explicandu-i ca asistenta incurcase niste lame si ca voia sa verifice anumite lucruri inca o data. Cand Jenny mi-a relatat a doua vizita la doctor, am inceput sa banuiesc ca ... insuficienta fusese depistata ... de partea ei. Cred ca la fel banuia si ea. Sora care incurca lamele era un banc rasuflat.

Cand doctorul Sheppard mi-a telefonat personal la "Jonas and Marsh" devenisem aproape sigur. "Daca as fi bun sa trec doua minute pe la el la cabinet, in drum de la birou spre casa". Cand am inteles din aceasta ca nici macar nu urma sa fie o discutie in trei ("Am vorbit cu doamna Barrett in cursul zilei, ceva mai devreme") ,

banuielile mele se confirmara din plin. Jenny nu putea avea copii. Ei, dar hai : pentru moment sa nu absolutizam nimic, Oliver ; sa nu uitam ca Sheppard insusi pomenise de eventualitatea unor solutii de genul interventiilor chirurgicale corective, etc. Nu ma mai puteam concentra de loc ; era nebunie curata sa ma mai perpelesc asteptand pana la 5 dupa-masa. Am telefonat de asta data eu lui Sheppard, ca sa-l intreb daca nu ma poate primi mai devreme in cursul dupa-amiezii. A fost de acord.

- Acum stiti a cui e vina? I-am luat eu de-a dreptul.

- Nu cred c-as indrazni sa spun "vina", Oliver, mi-a raspuns el.

- Bun. Probabil stiti acum care din noi doi sufera de "defectiuni functionale"?

- Da. Jenny.

Ma asteptasem mai mult sau mai putin la acest raspuns, dar felul in care Sheppard pronuntase sentinta incepea sa ma intrige. Tacuse imediat ; am dedus asadar ca astepta din partea mea sa fac o declaratie.

- O.k., nu-i nici o nenorocire : deci vom infia copii. De fapt, domnule doctor, important e sa ne iubim, nu-i asa?

Si atunci mi-a spus.

- Oliver, problema e mult mai serioasa. Jenny e grav bolnava.

- Daca sunteti bun, ce vreti sa spuneti prin "grav bolnava"?

- Va muri curand, Oliver.

- Dar asta-i imposibil! am raspuns.

Si asteptam sa-mi spuna mai departe ca totul nu-i decat o abominabila farsa.

- Da, Oliver, va muri, repeta el. Regret extrem de mult ca trebuie sa-ti spun lucrul acesta.

Am insistat asupra ipotezei unei erori posibile - cine stie, poate ca tampita de sora amestecase lamele iar, ca apasase pe un buton gresit la raze, sau Dumnezeu stiu eu ce. Mi-a repetat cu foarte multa simpatie in ton ca analizele lui Jenny fusesera repetate de 3 ori. Nu exista absolut nici o indoiala asupra diagnosticului. Evident, daca doream, ne putea trimite si la un hematolog. In fond, ar fi de parere sa ...

L-am oprit brusc cu o miscare din mana. Simteam nevoia unei clipe de tacere. O tacere in care sa ma cufund, macar pentru o singura clipa. Atunci mi-a venit in minte si am intrebat :

- Ce i-ati spus lui Jenny, domnule

doctor?

- Ca sunteti amandoi perfect sanatosi.

- Si a luat-o de buna?

- Cred ca da.

- Cand trebuie sa-i spunem adevarul?

- In situatia actuala acest lucru depinde exclusiv de dumneata.

De mine! Dumnezeu, mi se taiase complet rasuflarea.

Doctorul mi-a explicat apoi ca tratamentul leucemiei de care suferea Jenny nu putea consta decat din paliative : puteau fi usurate suferintele fizice, se puteau provoca oarecare intarzieri, dar nu putea fi oprit mersul ireversibil al bolii. Asadar, in clipa aceea, totul depindea de mine. Puteau sa mai amane terapia doar pentru scurt timp.

Ceea ce ma innebunea

literalmente era insuportabila obscenitate a tot ceea ce se intamplase.

- Domnule doctor, dar n-are nici 24 de ani! am inceput sa-i strig lui Sheppard.

Aproba din cap, fara pic de nervozitate. Stia perfect cati ani avea Jenny, intelegea si ce se petrece acum in sufletul meu. Dupa un timp, am inteles ca n-avea nici un rost ; oricum, nu ma puteam eterniza in cabinetul acelui om. L-am mai intrebat o data ce sa fac ; sau mai bine zis cum *ar trebui* sa procedez. Mi-a spus sa ma comport cat mai normal cu putinta, cat mai mult timp cu putinta. I-am multumit si am plecat.

“Dumnezeule, normal. *Normal!*”

18.

Am inceput sa ma gandesc atunci la Dumnezeu. Vreau sa spun

ca notiunea unei fiinte supreme, existand cine stie unde, incepea sa-si croiasca incet drum spre mintea mea. Nu pentru ca as fi vrut sa dau cu ea de pamant, sau stiu eu, sa ma razbun pentru ceea ce se pregatea sa-mi faca - mie, adica lui Jenny. Nu ; cugetarile care-mi veneau in minte in legatura cu aceasta erau de cu totul alta natura. De pilda, dimineata cand ma trezeam din somn si Jenny era langa mine. Inca langa mine. Imi pare foarte rau, sunt chiar foarte jenat s-o spun, dar in acele clipe speram din toata inima sa existe un Dumnezeu caruia sa-i pot multumi. Sa-i multumesc din tot sufletul pentru ca ma desteptam din somn si o puteam vedea inca, cu ochii mei, pe Jennifer.

Altminteri, incercam sa actionez cat puteam de normal in toate

privintele ; o lasam deci sa prepare micul dejun, si asa mai departe.

- Il vezi azi pe Stratton? ma intreba ea, intinzandu-mi o a doua portie de fulgi de ovaz.

- Pe cine?

- Pe Raymond Stratton, '64 ; prietenul tau cel mai bun. Colegul tau de camera, inaintea mea.

- Ah, da. Trebuia sa ne intalnim sa jucam o partida de tenis. Dar cred c-o sa-l decomand.

- Ce te-a apucat?

- Ce, Jen?

- Sa nu incepi sa-ti contramandezi partidele de tenis. Sa stii ca n-am nevoie de-un barbat sedentar si molatic langa mine!

- O.k., atunci hai sa iesim sa cinam undeva in oras diseara.

- De ce?

- Cum adica, de ce? am tipat eu de colo, incercand sa afisez tonul

meu glumet obisnuit, de pseudo-suparare. Ce, acum nu mai am voie sa-mi scot afurisita de nevasta seara la un restaurant, daca am chef?

- Barrett, poti sa-mi spui cine-i *dumneaei*? Cum se numeste? intreba Jenny.

- Poftim?

- Uite ce : cand te simti obligat sa-ti scoti sotia in lume in zi de lucru, inseamna c-ai ceva pe suflet : cu cine ma trisezi?

- Jennifer! am racnit eu sincer jignit. Nu tolerez sa-mi servesti asemenea chestii la micul dejun!

- Foarte bine. Atunci diseara transporta-ti acasa augusta persoana sa cinam impreuna. Ok?

- Ok.

Si i-am spus asta lui Dumnezeu - oricine si oriunde ar fi - ca accept bucuros orice *status quo*. Nu ,

domnul meu, nu-mi pasa de chinul meu de-acum - atata timp cat Jenny nu stie. M-auzi, Doamne, domnul meu? Te rog fixeaza pretul.

- Oliver?

- Da, Mr. Jonas.

Eram convocat in biroul sefului.

- Esti desigur la curent cu afacerea Beck?

Fireste, eram. La Chicago, reporterul saptamanalului "Life", Robert L. Beck fusese brutalizat de politie pe cand incerca sa fotografieze o manifestatie de strada. Jonas considera cazul Beck o problema-cheie pentru prestigiul firmei.

- Cunosc cazul. Beck a fost brutalizat de agentii politiei, i-am raspuns usurat (ha!).

- Stii ce rugaminte as avea, Oliver? Ce-ar fi sa te ocupi tu de cazul asta?

- Eu?

- Ai lua desigur cu tine pe cine vrei dintre cei mai mici sa te ajute.

Din cei mai mici? Eu eram cel mai nou in echipa. Trebuia sa interpretez : "Oliver, la varsta dumitale, in pofida datelor cronologice, faci parte in aeest birou din oamenii cu greutate. Esti unul *de-al nostru*, Oliver."

- Va sunt foarte recunoscator, am raspuns.

- Deci, cand crezi c-ai putea sa iei avionul spre Chicago? am fost intrebat.

Hotarasem sa nu-mi spun pasul nimanui, sa-mi duc de unul singur povara. L-am innebunit deci pe batranul Jonas cu nu stiu ce minciuna, explicandu-i ca mi-era practic imposibil sa parasesc New York-ul, cel putin pentru moment. Am adaugat ca speram sa nu mi-o

ia in nume de rau. Mi-a fost inasa foarte clar ca s-a simtit vexat de refuz, caci avansul fusese cat se poate de semnificativ. Dumnezeule, Mr. Jonas, cand aveai sa pricepi adevaratul motiv?

Paradox : Oliver Barrett IV, plecat de la birou mai devreme, se indreapta acum spre domiciliul sau fara nici o graba. Se poate explica asa ceva?

Luasem obiceiul sa casc ochii la vitrinele de pe Fifth Avenue, contempland lucrurile minunate si absurd de extravagante pe care le-as fi cumparat in dar pentru Jennifer, de n-ar fi trebuit sa intretin fictiunea acelei atmosfere "normale"...

Cum naiba m-as fi putut intoarce acasa, decat cu frica-n san? Acum, la cateva saptamani dupa darea adevarului in vileag,

Jenny incepuse sa piarda din greutate. Vreau sa spun ca incepuse sa slabeasca, pentru moment imperceptibil - poate nu-si dadea inca seama. Eu insa, care stiam, remarcasem.

Cascam deci ochii la vitrinele companiilor aeriene : Brazilia, Marea Caraibelor, Hawaii (“Luati-va la revedere de la griji! Zburati cu noi spre tarmuri insorite!”) si asa mai departe. Chiar in acea duomasa “Trans World Airlines” lansase reclama unei serii noi de excursii europene extra-sezon : Londra - “orasul targ”, etc. , Paris - “orasul indragostitilor”, etc ...

“Dar despre bursa ce-ai de spus? Si despre Paris ce-ai de spus, despre Parisul pe care nu l-am vazut niciodata?”

“Dar despre casatoria noastra ce-ai de spus?”

“A spus cineva ceva de casatorie?”

“Da : eu. Ti-o spun acum.”

“Vrei sa devin sotia ta?”

“ Da.”

“Pentru ce?”

Ma bucuram de un credit atat de fantastic incat in doi timpi si trei miscari am devenit posesorul unei legitimatii “Diners Club”! O simpla iscalitura la rubrica puncte puncte si gata : aveam in buzunar doua bilete, clasa intai (nici mai mult, nici mai putin!) cu destinatia Paris - Orasul Indragostitilor.

Cand am ajuns acasa, Jenny arata mai trasa la fata, putin livida, dar ideea mea nastrusnica speram sa-i readuca culoarea in obraji.

- Ghici care-i noutatea, stimata doamna! am inceput eu.

- Te-au dat afara, isi dadu cu parerea optimista doamna Barrett.

- Nu. Dimpotriva, i-am raspuns scotand din buzunar biletele. Plecam! Luam avionul! Maine seara suntem la Paris!

- Nici pomeneala, Oliver, spuse ea. Dar pe un ton foarte calm, fara verva ei ironic - agresiva de rigoare. Suna aproape a alintare "Nici pomeneala, Oliver!"

- Na-ti-o buna! Cum adica "nici pomeneala"? Te rog sa-mi explici.

- Lasa, Ollie, relua ea cu blandete, nu de asta o sa ne-arda acum.

- Ce vrei sa spui cu asta?

- Vreau sa spun ca n-am nici o nevoie de Paris. Nu vreau la Paris. Te vreau pe tine.

- Pai sunt al tau, scumpo! am intrerupt-o eu mimand o falsa veselie.

- Apoi am nevoie de timp, continua ea - ceea ce tu nu-mi poti

da ...

Atunci am privit-o in ochi. Erau inefabil de tristi. Dar tristi intr-un fel cum singur eu puteam pricepe. Imi marturiseau ca-i pare rau. Ca-i pare rau pentru mine.

Am ramas asa o clipa, in tacere, unul in bratele celuilalt. Daca unul din doi avea sa planga, da Doamne sa planga si celalalt, sa fim impreuna. Dar mai bine, nici unul sa nu planga!

Jenny mi-a explicat atunci cum se simtise "lamentabil de prost" : se dusesese deci singura la dr. Sheppard, dar nu pentru o consultatie, ci sa-i ceara socoteala : "Va rog sa-mi spuneti drept in fata ce-i cu mine". Si mi-a spus.

In chip straniu, m-am simtit dintr-o data vinovat de faptul ca nu-i spusese eu adevarul. A simtit asta indata si a facut o

remarca calculat stupida :

- Sa stii ca tipul e de la Yale, Ollie.

- Cine, Jen?

- Acherman. Hematologul. De la Yale - pana in varful unghiilor. A facut acolo si colegiul si medicina.

- Oh. Si-am dat din cap. Cu toata gravitatea subiectului, incerca sa strecoare un fir de buna-dispozitie

...

- Stie macar sa citeasca si sa scrie? am intrebat.

- Asta ramane de vazut, zambi doamna Oliver Barrett, promotia Radcliffe '64. Ceea ce stiu e ca se pricepe sa vorbeasca. Si eu tocmai asta voiam : sa-mi vorbeasca.

- Asadar, bravo lui!

- Bravo lui, a spus.

19.

Acum cel putin nu ma mai intorceam acasa cu frica in san, nu

ma mai teroriza ideea ca trebuie sa actionez "normal" . Imparteam din nou absolut totul, chiar daca de asta data era vorba si de infioratoare cunoastere a faptului ca zilele noastre impreuna se imputinasera si erau numarate.

Erau lucruri de discutat, din acelea pe care cuplurile in varsta de 24 de ani nu le discuta in mod obisnuit.

- Contez pe tine sa fii *tare* - e doar specialitatea ta ca jucator de hochei ... spunea ea.

- Tare, tare, raspundeam eu, intrebandu-ma in gand daca atotstiutoarea Jenny ghicea cumva ca macistele din mine era acum inspaimantat.

- Ma refer la Phil, continua ea. O sa fie cel mai greu pentru el. Tu, la urma urmei, vei fi "Vaduvul Vesel".

- N-o sa fiu vesel, intrerupeam

eu.

- Ba vei fi ; e un ordin. Vreau sa fii vesel, Ollie, o.k.?

- O.k.

- O.k.

Era intr-o seara, cateva saptamani mai tarziu - imediat dupa cina. Gatea mai departe ; insistase foarte mult sa se ocupe totusi de bucatarie. Reusisem pana la urma s-o conving sa-mi dea voie sa ma ocup macar de vase (imi facuse capul calendar cu argumentul ei , ca "nu era treaba de barbat") ; deci tocmai strangeam, in timp ce ea se instalase la pian sa cante Chopin. Am auzit-o oprindu-se la jumatatea preludiului. Am intrat imediat in salon sa vad ce se intampla. Statea nemiscata.

- Nu ti-e bine, Jen? (bine, intr-un sens foarte relativ). Mi-a raspuns

c-o intrebare.

- Iti poti permite un taxi?

- Fireste, am raspuns. Unde vrei sa te duc?

- Sa spunem ... la spital.

Mi-am dat seama , din mica fluturare de miscari care urma, ca asta era. Jenny pleca din casa si nu avea sa mai revina niciodata. Cum sta linistita in coltul ei, in timp ce eu aruncam in graba cateva lucrusoare intr-un geamantan, ma intrebam la ce-i era gandul. Mai exact, ma intrebam ce gandea in legatura cu caminul nostru. Ce lucru din jur ar fi dorit mai mult sa-i ramana intiparit in ochi drept aducere-aminte?

Nimic. Sta linistita, nu pare sa cugete in mod special la nimic.

- Hei, am spus, ai dori sa iei ceva cu tine? Ai vreo preferinta? Spune-mi!

- Nah, nah. Clatina apoi din cap ganditoare ; dupa o clipa adauga : Pe tine.

Jos a fost o poveste intreaga pana sa gasim un taxi. Toata lumea mergea la teatru. Portarul tiuia cu fluierul lui in dreapta si-n stanga, si-si foia bratele pe sus, dat dracului, ca un arbitru de hochei. Jenny statea linistita, rezemata de bratul meu ; in sinea mea, imi doream din tot sufletul sa nu vina nici un taxi niciodata, si Jenny sa ramana astfel langa umarul meu, totdeauna. Dar pana la urma, a aparut si masina. Norocul nostru - soferul era un tip sociabil. Cand a auzit de Mount Sinai Hospital s-a lansat fara sovaire in conversatia de rigoare pentru un drum la maternitate.

- Nu va faceti griji, copii, intrati pe maini excelente. Fac treaba de

ani de zile cu barza de la “Mount Sinai”.

In spate, Jenny se ghemuise strans la pieptul meu. Eu o sarutam pe par.

- E primul, nu-i asa? intreba simpaticul sofer.

Cred ca Jenny si-a dat seama ca tipul ma scotea din sarite, deoarece mi-a murmurat incet la ureche :

- Fii bun, Oliver. Nu vezi ca omul incearca sa fie dragut cu noi?

- Da, dom'le , i-am raspuns. E primul, da ; si sotia mea nu se simte tocmai in apele ei; asa ca vezi, poate prinzi cateva stopuri pe verde, se poate?

Ne-a dus la “Mount Sinai” foarte repede, intr-adevar. Era foarte indatoritor, ne-a deschis portierele, si a luat geamantanul. Inainte sa ne spuna la revedere, ne-a urat

toate cele bune, multa , multa fericire si noroc. Jenny i-a multumit frumos.

Nu parea foarte sigura pe picioare si atunci am vrut s-o iau in brate, dar s-a opus :

- Nu, de asta data nu, Preppie. Nu peste pragul asta! Asa ca am pasit amandoi in hol, unde am urmat niste penibile formalitati de internare.

“Figurati in fisele organizatiei de asigurare pentru caz de boala?”

“Nu.”

(Cine naiba avusese timp de astfel de fleacuri? Eram preocupati sa ne cumparam vesela.)

Fireste ca sosirea lui Jenny nu cadea tocmai pe nepregatite. La camera de garda se dadusera din timp dispozitii, iar doctorul Bernard Ackerman, care pe drept cuvant era un baiat de isprava, cum

spusese si Jenny (desi de la Yale), isi astepta pacienta.

- Va urma tratamentul cu leucocite si trombocite, mi-a spus dr. Ackerman. In prezent e lucrul de care are cea mai mare nevoie. De antimetaboliti nu duce lipsa.

- Ce vrea sa zica asta, daca nu va separati? am intrebat eu.

- Tratamentul de care va vorbesc incetineste distrugerea celulelor, mi-a explicat el, dar, asa cum sotia dumneavoastra a si aflat, nu sunt excluse pe parcurs unele efecte secundare neplacute.

- Uitati, dom'le doctor - stiu ca-l prelucram de pomana - aici ce zice Jenny e sfant. Daca spune ca-i de acord, totu-i in ordine. Dumneavoastra faceti, din partea dumneavoastra, absolut tot ce se poate ca sa sufere cat mai putin.

- De asta va rog sa nu va indoiti

nici o singura clipa.

- Nu ma uit la bani, doctore. Cred ca incepusem sa ridic vocea.

- S-ar putea sa mai dureze saptamani, luni poate, a spus el.

- Nu ma intereseaza : fac naibii pe bani!

El se arata cat se poate de rabdator cu mine. De fapt, ma rasteam la el ca la dracu'.

- Spuneam doar atat, explica Ackerman, mai departe, ca nu exista realmente nici o posibilitate de a stabili cu precizie durata tratamentului ...

- Te rog un singur lucru, dom'le doctor, i-am ordonat eu, te rog sa nu uiti ca doresc sa i se acorde *maximum absolut* de confort. Rezerva separata. Infirmiere speciale, de zi si de noapte. Tot. Nu discut. Cu banii pe masa.

20.

Din East 63-rd Street - in Manhattan, New York - la Boston, Massachusetts e imposibil sa ajungi cu masina in mai putin de 3 ore si 20 de minute. Vorbesc serios atunci cand spun ca am incercat si imposibilul pe acest traseu, ajungand la concluzia ca nici o marca - nici straina, nici americana - chiar cu un as la volan, nu poate depasi acest record. MG-ul meu fugea deci mancand pamantul, cu 105 mile pe ora, cand am ajuns la rascrucea spre Massachusetts.

Ma barbierisem atent cu aparatul meu electric portativ si ma schimbasem de camasa in masina; iar acum, era ora 8 dimineata, si intram in sacrosanctele asezaminte din State Street. Desi era prima ora, cateva distinse figuri din Boston se si aflau pe acolo pentru intrevederi cu Oliver Barrett III.

Secretara, care ma stia, a transmis imediat numele meu prin intercom.

Tata n-a spus : “sa intre”.

In schimb, dupa o clipa, usa s-a deschis de perete si el si-a facut aparitia in persoana. A spus atat : “Oliver!”

Preocupat cu eram de aparentele fizice, am observat de indata ca arata mai palid ; in cei 3 ani de cand nu-l vazusem, parul ii incaruntise (era poate si putin mai rar).

- Intra, baiete, spuse el.

Mi-era cu neputinta sa interpretez tonul vocii. Am inaintat cativa pasi spre birou.

Am luat indata loc in “fotoliul clientului”.

Pentru o clipa ne-am uitat unul la altul, apoi ne-am plimbat privirile peste obiectele din incapere. Eu m-am concentrat asupra celor de pe

birou : o pereche de foarfeci intr-un toc de piele, un *coupe-papier* pentru deschis corespondenta, o fotografie a mamei, de demult. O fotografie a mea (absolvent la Exeter).

- Ce mai spui? m-a intrebat el.

- Numai bine, am raspuns.

- Ce face Jennifer? intreba iar.

In loc sa-l mint, am eludat problema - desi tocmai asta era - si am abordat frontal motivul propriu-zis al aparitiei mele atat de neasteptate.

- Tata, am nevoie de un imprumut de 5 mii de dolari. Motiv foarte serios.

M-a privit. Daca nu ma insel, a dat cumva din cap.

- Asa? facu el.

- Ma rog? am intrebat.

- As putea sa stiu motivul?

- Nu pot sa ti-l spun, tata.

Imprumuta-mi doar banii. E rugamintea mea.

Am avut atunci sentimentul - daca in legatura cu Oliver Barrett cuvantul sentiment e plauzibil - ca intentia lui era sa-mi dea banii. Pe de alta parte, nu mi se parea pornit pe reprosuri. In schimb era realmente pornit pe altceva : tineam neaparat sa stam de vorba.

- Spune-mi , dar nu capeti salariu la "Jonas and Marsh"? ... se interesa el.

- Sigur ca da.

Eram tentat sa-i spun si cat, spre a-i da a intelege ca era un salariu record pentru un stagiar - apoi mi-am dat seama ca daca stia unde lucram, stia cu siguranta si cum eram incadrat.

- Si ea, nu preda? m-a intrebat.

Dar uite ca nu stia chiar totul.

- Te rog, nu spune "ea".

- Si Jennifer nu preda? repeta el politicos.

- Si-apoi, te rog mult un lucru, tata : n-o baga pe Jennifer in treaba asta. E vorba de o problema strict personala. O problema strict personala, de cea mai mare importanta pentru mine.

- Ai incurcat-o cu o pustoaica? ma intreba el - fara nici o nuanta de deprecieri in ton.

- Da, am raspuns. Da, tata. Chiar asta e. Da-mi te rog, paralele.

Nu cred ca a crezut o clipa motivul meu. De asemenea nu cred ca tineau realmente sa stie. Se interesase, asa cum am spus, doar ca sa stea de vorba.

Se intinse dupa carnetul de cecuri pe care-l scoase agale dintr-un sertar al biroului ; era legat intr-un fel de piele de Cordova - ca manerul coupe papier-ului, ca tocul

foarfecilor de pe masa. Il deschise incet. Nu ca sa ma tortureze - n-as crede - doar ca sa mai traga de timp. Sa mai gaseasca ceva de spus. Lucruri neajutoare.

Terminase de completat cecul ; rupse foaia din carnet si mi-o intinse. Am intarziat probabil o fractiune de secunda, mai inainte de a realiza ca s-ar fi convenit sa intind mana spre mana lui, ca sa iau cecul. Asa ca, din punctul lui de vedere, a urmat (cred) un moment de jena : si-a retras mana, punand hartia pe marginea biroului. Acum ma privea clatinand usor din cap. Expresia lui parea sa spuna : "Ei, asta-i , baiete". Dar, de fapt, nu facea decat sa clatine din cap.

Nu c-as fi tinut neaparat sa ma ridic si sa plec. Dar era practic imposibil sa ma gandesc la un singur lucru neutru pe care sa-l fi

putut discuta impreuna. Si era imposibil sa stam asa mai departe, infipti amandoi in scaune, dornici si unul si altul sa deschidem vorba, dar incapabili macar sa ne privim drept in fata.

M-am intins spre masa si am luat cecul. Da, scria citet "cinci mii de dolari" , cu iscalitura : Oliver Barrett III. Cerneala se si uscasa. L-am impaturit cu grija si l-am bagat in buzunarul de la piept in timp ce ma sculam ca s-o pornesc spre usa. Sigur, ar fi trebuit macar sa leg doua cuvinte de scuza in legatura cu faptul ca datorita mie, niste importante personalitati ale vietii publice din Boston (poate chiar din Washington) , faceau acum anticamera la el ; si apoi ca, in definitiv, daca aveam intr-adevar si altceva sa ne spunem, puteam, tata, sa te astept alaturi putin ; de

altfel, poate n-ai nimic special in program pentru pranz si dejunam impreuna ... si asa mai departe.

M-am oprit in prag, in usa intredeschisa si, luandu-mi inima in dinti ca sa-l privesc in ochi, i-am spus doar atat :

- Multumesc , tata.

21.

Sarcina de a-l informa pe Phil Cavilleeri mi-a revenit mie. Altcineva? Nu avea cine. Nu s-a pierdut cu firea , cum ma temusem ca avea sa se intample, ci , foarte stapan pe sine, a pus linistit lacatul pe taraba la Cranston, si a venit sa locuiasca la noi in apartament.

Fiecare are modul sau propriu si personal de a se descurca in fata durerii. Phil face curatenie. Spala, freaca, lustruieste. Nu pot pricepe exact ce tot framanta in minte facand acestea toate, dar asta e.

Mangaie poate speranta ca Jenny se va intoarce acasa?

Parca da. Da. Saracul de el. De aceea face curatenie prin casa. Phil refuza pur si simplu sa accepte lucrurile drept ceea ce sunt. Fireste, de fata cu mine, nu spune nimic, dar eu stiu ce-are in cap.

Pentru ca gandesc si eu ca el.

Dupa ce am internat-o, i-am telefonat lui Jonas sa-i spun de ce, pentru un timp, nu puteam veni la lucru. Am pretextat ca trebuie sa inchid urgent - caci presimteam ca avea sa se arate indurerat si sa incerce sa-mi spuna lucruri ce nu se pot exprima in cuvinte. Incepand din acea clipa, zilele mele au fost impartite intre ore de vizita la spital si restul. Restul, fireste, nu insemna nimic. Ce poate sa insemne sa stai la masa fara pofta de mancare, sa-l privesti pe Phil

frecand podeaua (iar!), sau sa nu poti inchide un ochi toata noaptea, in ciuda retetei lui Ackerman.

Intr-o zi l-am auzit pe Phil mormaind de unul singur in bucatarie : "nu mai pot rabda" . Era alaturi, spaland (manual) vasele dupa masa de seara. Nu i-am spus nimic, dar in sinea mea m-am indarjit sa declar, ca pentru mine, ca eu unul puteam rabda si pana in panzele albe.

Dumneata, acolo sus, oricine-ai fi, Domnule Responsabil cu intreaga poveste, te rog respectuos sa iei act ca eu unul pot s-o duc asa , daca-i cazul, si pana in panzele albe. Pentru ca Jenny este Jenny.

In seara aceea fusesem dat afara din rezerva. Voia sa vorbeasca intre patru ochi cu tatal ei.

- Sedinta de acum e exclusiv rezervata americanilor de origine italiana, spusese ea, mai palida decat cearceaful - deci, Barrett, misca! Afara putin!

- O.k., am zis.

- Nu prea departe, adauga Jenny cand am ajuns in dreptul usii.

M-am instalat in hol. Foarte curand, Phil si-a facut aparitia.

- Zice sa te duci pan' la ea, imi sopti cu un glas atat de cavernos, incat parca n-ar mai fi ramas nimic in interiorul lui. Eu ma duc pana jos sa-mi iau niste tigari.

- Trage nenorocita aia de usa dupa tine, ma lua Jenny in primire din prag.

Am ascultat-o si am inchis usa foarte incet ; indreptandu-ma apoi spre patul unde era intinsa, am putut-o privi mai bine din cap pana in picioare. Bratul drept, de obicei

tinut sub patura, avea infipte in el niste tuburi de cauciuc. Imi placea sa stau cat mai langa ea ca s-o privesc drept in fata ; palizi cum erau, obrazii pareau totusi luminati de caldura privirii.

M-am asezat, asadar, cat mai aproape de ea.

- Sa stii, Ollie, ca nu doare ; te rog, crede-ma. E ca si cum te-ai prabusi lent de pe munte. Iti dai seama?

Nu stiu ce mi se invartise undeva sub plex, deasupra maruntaielor. Un ce fara forma care se pregatea acum sa-mi atace gatelejul, facandu-ma sa izbucnesc in hohote de plans. Dar n-am sa ma las. De altfel nu ma lasasem niciodata. Eram barbat, ce naiba! N-am voie sa plang. Asa ceva nu exista.

Dar daca nu plang, nu pot

deschide gura. Nu pot decat sa fac "da", din cap. Am raspuns din cap "Da".

- Umbli cu cioara vopsita?

- Him? am putut marai printre dinti.

- Habar n-ai ce inseamna sa te desprinzi lent din varful unui munte, Preppie, adauga ea. In viata ta n-ai cazut asa, de pe munte.

- Ba da, am replicat recapatandu-mi glasul. Cand te-am intalnit pe tine.

- Da, spuse ea ; si un zambet trist ii flutura pe buze. "Oh, si ce cadere!" Cine a spus asta?

- Nu stiu. Shakespeare, am raspuns.

- Da , dar cine? intreba ea din nou, cu un glas care devenise parca rugator. Nu-mi amintesc nici macar numele piesei. Si am absolvit Radcliffe. Ar trebui sa stiu.

Stiam pe de rost intregul catalog Kochel.

- E lucru mare, am spus.

- Nu-i asa? relua ea ; isi incrunta fruntea si intreba : Ce numar are Concertul pentru pian in do major?

- Am sa verific si-am sa-ti spun, am linistit-o.

Stiam exact si unde. Acasa, in dreapta, pe polita de langa pian. Voi verifica, si maine, primul lucru, am sa-i spun.

- Pe vremuri, da, stiam, stiam. Pe vremuri stiam.

- Pai, vrei sa discutam acum despre muzica? am intervenit eu in "stil Humphrey Bogart".

- Preferi sa discutam despre inmormantare? m-a intrebat.

- Nu, i-am raspuns, necajit c-o intrerupsesem.

- Sa stii c-am discutat asta cu Phil. Ma urmaresti, Ollie?

Intorsesem capul.

- Da, sigur, Jenny, te ascult.

- I-am spus sa faca o slujba catolica, si tu vei fi de acord.

- O.k., am raspuns.

- O.k., a intarit ea.

M-am simtit intrucatva usurat, deoarece, la urma urmelor, orice ar mai fi venit dupa asta, n-avea cum sa fie mai groaznic.

Greseam.

- Asculta, Oliver, spuse Jenny - dar pe tonul ei suparat, desi cu multa blandete. Oliver, esti obligat sa incetezi sa-ti faci sange rau.

- Eu?

- Ma refer la expresia asta vinovata de pe fata ta. Oliver, nu e bine.

Am incercat cinstit sa-mi modific expresia de gheata a fetei, dar muschii refuzau orice comanda.

- Nu-i vina *nimanui*, ma asculti,

prostule? spunea ea mai departe. Te rog deci : *inceteaza* cu autoinvinovatarile.

As fi vrut s-o privesc mai departe, sa nu mai trebuiasca niciodata sa-mi iau ochii de la ea : a trebuit totusi sa-mi plec pleoapele. Mi-era rusine ca pana si in acele momente Jenny imi citea pe dinafara sufletul.

- Asculta, Ol, e *unicul* lucru pe care-l cer. In alte privinte, sunt sigura, totul o sa fie in ordine.

Ma apucase din nou rascolirea aceea, mi-era frica sa spun chiar : O.k. Nu puteam deschide gura. Pur si simplu o priveam muteste.

- De Paris nici ca-mi pasa, facu ea dintr-o data.

- Him?

- Scoate-ti naibii din cap Parisul si muzica si toate cate-ti inchipui ca m-ai impiedicat sa fac. Sa stii ca

nici nu-mi pasa : nu ma deranjeaza de loc, nu fi cretin! Nu poti sa crezi una ca asta?

- Nu, am raspuns foarte sincer.

- Atunci, mars afara de aici! spuse ea. Inseamna ca n-ai ce cauta langa mine, la capataiul meu, pe pacatosul asta de pat de moarte.

Aveam toate motivele sa stiu cand Jenny vorbeste serios. Am capatat invoirea sa raman, spunand o minciuna :

- Te cred, am raspuns.

- Asa da, mai merge, a zis ea. Si acum, am sa te rog foarte mult sa-mi faci o favoare, da?

Simteam cum undeva in mine urca iarasi valul acela cotropitor, de lacrimi. Dar m-am tinut tare. N-aveam sa plang. Aveam pur si simplu sa-i indic lui Jennifer printr-o miscare aprobatoare a capului ca

sunt intr-adevar fericit sa-i indeplinesc orice dorinta, da.

- Te rog sa fii bun : strange-ma o data, foarte tare, in brate, mi-a spus.

I-am atins bratul. Dumnezeuule! Cat era de slaba - si am strans usor.

- Nu, Oliver, a spus ea. Te rog strange-ma de-adevaratelea in brate, foarte tare.

Cu multa bagare de seama la tuburi si la toate celelalte - m-am urcat atunci in pat langa ea , si am cuprins-o in brate.

- Multumesc, Ollie.
Acestea au fost ultimele ei cuvinte.

22.

Cand am aparut, Phil Cavilleri era in salonul convalescentilor, fumand a nu stiu cata tigara.

- Phil? i-am zis incet.

- Da.

M-a privit si cred ca stia.

Suferea in mod evident de lipsa unei mangaieri fizice. M-am dus langa el si i-am pus o mana pe umar. Mi-era teama c-o sa inceapa sa planga. Eu unul eram sigur ca n-o sa plang. Nu puteam. Vreau sa spun ca trecusem de mult de toate astea.

Mi-a luat mana in mana lui.

- Nu stii, incepu el sa baiguie, nu stii ce rau imi pare ca ...

Facu aici o pauza ; I-am asteptat. In definitiv mai era vreo graba?

- ... ca i-am promis lui Jenny sa fiu tare pentru tine.

Totusi, ca sa-si onoreze cuvantul dat, ma mangaie foarte usor pe mana.

Simteam insa nevoia sa fiu singur. Sa ies la aer. Poate sa ma plimb.

In holul de jos domnea o liniste mormantala. Proprii mei pasi doar, rasunand inabusit pe linoleum.

- Oliver.

M-am oprit.

Tata. In spatele ghiseului, la internari, mai era doar o sora ; numai noi singuri. De fapt, ne numaram printre putinii oameni din New York treji la ora aceea.

Nu l-am putut privi in fata. M-am indreptat glont spre usile turnante. Dar intr-o clipa era langa mine, in strada.

- Oliver, mi se adresa el, ar fi trebuit sa-mi spui ...

Era foarte frig, ceea ce , intr-un sens, era foarte bine, caci eram amortit , simteam nevoia sa *simt* ceva. Tata continua sa-mi vorbeasca in timp ce stateam nemiscat, in bataia vantului inghetat.

- Cum am aflat, am sarit in masina...

Imi uitasem paltonul ; gerul incepu sa muste. Bine . Era bine.

- Oliver, a staruit el, doresc sa-ti fiu de folos ...

- Jenny a murit, i-am spus.

- Nu stii ce rau imi pare, se scuza el in soapta, naucit.

Nu stiu pentru ce, am repetat atunci ceea ce invatasem de mult de la frumoasa fata ce murise :

- Cand iubesti, nu-i nevoie nici macar de scuze, pentru nimic, niciodata ...

Atunci mi s-a intamplat un lucru pe care nu-l facusem niciodata in prezenta lui ; cu atat mai putin in bratele lui. Am plans.